

13.06.87

48

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

CẢNH SÁT VÀ CHỖ SÂN ĐANG "DẪN CHÀO" VÀ XUA ĐUỐI GIÁO DÂN RA KHỎI THÁNH ĐƯỜNG ST. ELIZABETH, MILPITAS NGÀY LỄ ĐỨC CHÚA THÁNH THẦN HIỆN XƯƠNG (7/6/87)

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**
Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - Đ.T. (408) 224-8318

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.**

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

KHÁNG THƯ

Gửi Sở Cảnh Sát Thành Phố Milpitas

Kính gửi : Ông James Murray
Chi Huy Trưởng Sở Cảnh Sát Milpitas,
Milpitas, CA. 95035

Thưa Ông Chi Huy Trưởng,

Chúng tôi, Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose, cực lực phản kháng việc bắt giữ bất công và những hành động tàn bạo đối với 4 thành viên của chúng tôi đang lúc tham dự Thánh Lễ tại nhà thờ St. Elizabeth, Milpitas vào chiều nay.

Cảnh Sát đã vào trong nhà thờ, cưỡng bách giáo dân phải rời khỏi thánh đường, không một lời giải thích, mà chỉ dùng những lời lẽ thô bạo, bất lịch sự, như "đi ra !", "cút đi !". Đang khi chúng tôi rời khỏi thánh đường thì 4 người bị bắt giữ chỉ vì họ hỏi cảnh sát lý do tại sao họ không được quyền dự thánh lễ. Bốn người đó là một bà có thai 6 tháng, một bà khác gần 50 tuổi và hai thiếu niên.

Sau khi 4 người được trả tự do, chúng tôi ghi nhận rằng họ đã bị viết chữ lên má, lên trán và có các dấu vết màu xanh và đen trên cổ tay họ vì họ đã bị cột tay bằng dây plastic và bằng sức mạnh quá đáng.

Ông Jim Mc Entee, Giám Đốc Cơ Quan Liên Lạc Nhân Chúng của Quận Hạt Santa Clara đã thăm viếng Cộng Đồng chúng tôi ngay đêm nay và chính ông đã chứng kiến các hành vi tàn bạo của cảnh sát. Ông cũng đã tham dự thánh lễ chiều nay và làm chứng rằng cảnh sát đã la hét, quát tháo ầm ỹ các giáo dân khi họ rời khỏi bãi đậu xe. Hơn nữa, ông còn nghe thấy cảnh sát hăm dọa giáo dân không được bóp kèn, nếu không, cảnh sát sẽ bắt giữ và thiêu hủy các xe của họ.

- Chúng tôi cực lực phản đối việc vi phạm quyền tự do tôn giáo qua hành động cấm cản giáo dân tham dự Thánh Lễ.

- Chúng tôi cực lực phản đối các hành vi tàn bạo của cảnh sát Milpitas đối với các giáo dân chúng tôi.

Làm tại San Jose, đêm 7-6-1987

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.**

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

Lý do tuyệt thực

Chúng tôi, một số đại diện của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam nhận định rằng:

- Chúng tôi đã liều chết bỏ nước ra đi tìm tự do tôn giáo, tránh tà thuyết Cộng Sản vô thần;
- Chúng tôi đã nhịn ăn, nhịn mặc, đi thu từng tờ báo cũ, nhặt từng lon bia góp tiền mua nhà thờ để thờ phượng Chúa bằng ngôn ngữ của chúng tôi. Nhưng Đức Cha, trong buổi họp báo ngày 12-5-87 mặc dầu đã tuyên bố mở lại các thánh lễ cho giáo dân, nhưng Ngài đã không cho mở lễ tại Nhà thờ Họ Đạo chúng tôi mà lại mượn nhà thờ St Elizabeth, Milpitas để mở lễ cho 50 người ủng hộ Tòa Giám Mục và dùng cảnh sát và chó săn, đuổi 500 người trong Cộng Đồng chúng tôi ra khỏi nhà thờ.

BỞI CÁC LỄ ẤY :

Chúng tôi quyết định tuyệt thực một ngày từ 8 giờ sáng đến 8 giờ tối ngày 8-6-87 để phản đối chính sách mục vụ bất công và kỳ thị của Đức Giám Mục Pierre DuMaine và cương quyết hy sinh, kể cả tính mạng của chúng tôi, để hoàn thành hai mục tiêu chính đáng là:

- Thành lập Giáo Xứ cho người tỵ nạn Việt Nam theo điều 518 Giáo Luật, và
- Bỏ nhiệm một Linh Mục Chánh Xứ hợp lòng giáo dân theo điều 524 Giáo Luật.

Làm tại San Jose, ngày 8-6-87

Trong thời gian cấm lễ Việt-
Nam, các Giáo Dân quyết định:

1. Dự Thánh Lễ Mỹ vào mỗi
Chúa Nhật lúc 9 giờ 45 sáng,
tại Nhà thờ Chánh Đóa 'góc
đường E. Santa Clara và
đường số 8 San Jose'.
2. Tiếp tục để dành tiền trong
các Thánh Lễ để xây dựng
một Giáo Xứ Thế Nhân U.N.
tương lai.

Chính Nghĩa Magazine

685 Singleton Road
San Jose, CA 95111

TO: _____

Bản Dịch

Asian Law Alliance

184 East Jackson Street • San Jose, California 95112-5153
(408) 287-9710

Thư phản kháng của Hội Luật Gia Á Châu

Ngày 11 tháng 6 năm 1987

Kính gửi : Ông Cảnh Sát Trưởng JAMES MURRAY
Trưởng Cảnh Sát Milpitas
455 E. Calaveras Blvd.
Milpitas, CA 95035

Thưa Ông Cảnh Sát Trưởng,

Hội Luật Gia Á Châu là một văn phòng luật pháp của cộng đồng nhằm cung cấp mọi dịch vụ pháp lý và giáo dục cộng đồng trong Quận hạt Santa Clara. Chúng tôi hoạt động nhằm vào việc đề cao các nguyên tắc bình đẳng, công bằng và tôn trọng nhân phẩm cho những người thuộc cộng đồng các dân tộc Á Châu bên bờ Thái Bình Dương và những cộng đồng có lợi tức thấp kém.

Chúng tôi vô cùng kinh ngạc khi được báo cáo về những hành vi hiển nhiên kỳ thị chủng tộc và thiếu đúng đắn do các cảnh sát thuộc cấp của ông vào ngày Chúa Nhật, ngày 7 tháng 6 năm 1987 khi họ bắt giữ 4 người Việt Nam biểu tình tại nhà thờ St. Elizabeth.

Hành động viết lên mặt và thân thể những người bị bắt giữ là những hành vi mất nhân phẩm, vô liêm xỉ, và hoàn toàn trái với thiên chức nghề nghiệp và không thể biện minh được nơi một sĩ quan bảo vệ trật tự công cộng. Những hành động này có tính cách hạ nhục nhân phẩm, kỳ thị chủng tộc và gợi lại hình ảnh thời Đức Quốc Xã xa xưa.

Chúng tôi, những người thuộc cộng đồng các dân tộc Á Châu bên bờ Thái Bình Dương cũng như tất cả những người có trí khôn bình thường, sẽ không thể tha thứ cho những loại người có hành vi như vậy, đặc biệt là các công bộc của dân.

Chúng tôi chắc chắn rằng các ông đã biết việc gia tăng những vụ xử dụng võ lực để chống lại những người Á Châu trên khắp lãnh thổ quốc gia này. Hành động của nhân viên cảnh sát thuộc cấp của ông là một trường hợp điển hình về tinh thần kỳ thị người di dân, kỳ thị người tỵ nạn, kỳ thị người Á Châu, và kỳ thị dân thiểu số.

Tinh thần kỳ thị này hiện đang gia tăng trong những năm gần đây. Các cộng đồng chúng tôi cùng với những cộng đồng của người Da Đen, của những người nói tiếng Tây Ban Nha, đã nhận ra những khuynh hướng nguy hiểm này cùng với những tai ương đang lan tràn qua các hành vi dã man của cảnh sát chống lại những người thiểu số.

Chúng tôi yêu cầu ông và Thành Phố Milpitas phải trả lời ngay tức khắc cho công chúng. Sở Cảnh Sát của ông phải làm gương trước. Sĩ nhục những người dân thiểu số qua việc bắt giữ họ là vi phạm nhân quyền và những quyền căn bản của con người.

Vì hành vi của cảnh sát thuộc hạ của ông là phản ánh trực tiếp đường lối cai trị và của Thành Phố Milpitas, chúng tôi tin tưởng rằng ông phải thi hành các biện pháp sau đây:

- 1/ Yêu cầu ông và các sĩ quan thuộc cấp phải công khai xin lỗi tức khắc với dân chúng.
- 2/ Phải trừng trị thích đáng những cảnh sát phạm lỗi.
- 3/ Triệu tập một phiên họp khoáng đại tại Hội Đồng Thành Phố Milpitas để điều tra các hành vi của sở Cảnh Sát Milpitas.

Chúng tôi biết rằng ông đang mở cuộc điều tra về biến cố này. Chúng tôi sẽ đón chờ quyết định của ông sau khi kết thúc cuộc điều tra cũng như những hành động thích ứng của ông vào tuần tới.

Nay kính,

JULIE HATTA (ký tên)
Giám Đốc Điều Hành

Bản sao kính gửi:

- Thị Trưởng Thành Phố Milpitas
- Thành Viên Hội Đồng Thành Phố Milpitas
- Giám Đốc Quản Trị Thành Phố Milpitas
- Ủy Ban Liên Lạc Nhân Chúng Quận Santa Clara
- Bộ Tư Pháp Hoa-Kỳ - Sở Nhân Quyền
- Dân Biểu Don Edwards
- Dân Biểu Norman Mineta

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.**

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

BẢN TIN PHỔ BIẾN BÁO CHÍ

Trong suốt 6 năm qua kể từ ngày ĐGM Pierre DUMAINE được bổ làm Giám Mục Địa phận San Jose, người Công giáo VN chúng tôi tại San Jose liên tiếp chịu nhiều tai ương và khổ lụy :

Những TAI ƯỚNG đến với chúng tôi là Bí Tích, Thánh Lễ Việt Nam bị hủy bỏ, là Họ Đạo không người chăm sóc, là hình ảnh ĐGM đưa con chiên ra Tòa và bị Tòa bác đơn, là Cảnh sát và chó săn tràn đầy những nơi cử hành Thánh Lễ của ĐGM và LM Dương, người đã bị giáo dân chống đối trong chức vụ chánh xứ.

Những TAI ƯỚNG còn đến với chúng tôi là ĐGM đã xử dụng LM Dương và nhóm vong bản của ngài để phá nát tình đoàn kết của chúng tôi đã xây dựng trong 12 năm qua.

Những KHỔ LUY là sau bao tháng ngày đòi hỏi mà ĐGM vẫn chưa chính thức thành lập GIÁO XỨ THỂ NHÂN cho người VN, mặc dầu các sắc dân ty nạn thiểu số trong giáo phận này đã có. Hành động này phản lại nhiên luật, thiên luật và giáo luật (518).

Những KHỔ LUY còn là thái độ chạy trốn không thực hiện điều 524 giáo luật để tham khảo ý kiến giáo dân - như Tòa GM đang làm tại giáo xứ St. Vianney, San Jose - để đến nỗi đã bổ nhiệm làm LM Dương là người đã từng gọi Cộng Đồng Công Giáo chúng tôi là cộng sản.

Sau gần một năm trời chờ đợi cho đến khi Tòa Thánh can thiệp, ĐGM DuMaine mới chịu gặp gỡ chúng tôi để ký bản Tuyên Cáo Hòa Giải ngày 10-5-1987. Cộng Đồng chúng tôi hoan hỉ đón nhận bản Tuyên Cáo này, nhưng ĐGM đã cho phép Cha Dương với sự hỗ trợ của LM. Tổng Quản Terrence Sullivan và cơ quan USCC âm mưu phá vỡ công việc hòa giải giữa Đức Cha và Cộng Đồng chúng tôi. Bằng chứng là ngay khi cuộc họp báo hòa giải ngày 12-5-87 chưa bắt đầu, Cha Dương đã tạo rối loạn, và đang khi Đức Cha và chúng tôi họp báo tuyên bố hòa giải thì ngoài phòng họp báo, Cha Dương đã tuyên bố với một số người Hoa Kỳ rằng chúng tôi là cộng sản. Vì lẽ đó, những người công giáo VN đã phải giơ cao băng "No Fr.Dương" khi ĐGM DuMaine rời phòng họp báo. Và chính vì sự kiện này mà một vài ký giả đã hiểu lầm cho rằng chúng tôi không có thiện chí hòa giải.

Ủy Ban Hòa Giải do ĐGM thành lập có nhiệm vụ giúp tái lập các Thánh Lễ Việt Nam tại Họ Đạo và các nơi khác, nhưng khi ủy ban chưa làm việc thì chính Đức Cha lại cho phép Cha Dương phản bội ủy ban bằng cách đơn phương mở rộng Thánh Lễ tại nhà thờ St. Elizabeth, Milpitas. Với kết quả là ngày 31-5-87, một giáo dân bị bắt tại bãi đậu xe, sau khi Thánh Lễ đã hoàn tất. Ngày 7.6.87, với sự chỉ điểm của nhóm ủng hộ ĐGM, khoảng 50 cảnh sát và chó săn tràn ngập nhà thờ, đuổi khoảng 500 giáo dân thuộc Cộng Đồng công giáo VN ra khỏi nhà thờ, chỉ để lại khoảng 50 giáo dân thuộc nhóm của họ, ở lại dự lễ, mặc dầu thánh lễ này được tổ chức cho mọi giáo dân VN. Cảnh sát đã bắt bớ, đánh đập tàn nhẫn và thô bạo một bà già và dùng dây điện trói tay một phụ nữ có thai 6 tháng, 2 học sinh bị cảnh sát viết mực đầy vào mặt và thân thể, một trong hai em này mới ra khỏi nhà thương sau 2 ngày vì bị mổ.

Trước thái độ khinh khi của LM Dương và thái độ đồng tình của ĐGM DuMaine, các giáo dân VN đã họp khẩn cấp đêm Chúa Nhật, 7-6-87 và long trọng tuyên bố trước công luận các điểm sau đây :

1.- Chúng tôi cực lực phản đối chính sách độc tài và kỳ thị của Tòa Giám Mục San Jose đối với giáo dân ty nạn tại đây, qua hành động khiêu khích của LM Dương.

2.- Gần 300 giáo dân VN đã đến Ty Cảnh Sát Milpitas đêm Chúa Nhật để phản đối hành động vi phạm quyền tự do tín ngưỡng và hành đạo.

3.- Thế theo lời yêu cầu chính đáng của giáo dân, hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bài quyết định tạm thời ngưng cộng tác với Ủy Ban Hòa Giải cho đến khi nào ĐGM DuMaine thực sự tỏ thiện chí muốn giải quyết vấn đề.

4.- Chúng tôi nguyện sẵn sàng hy sinh chịu bắt bớ, tù đầy và cả mạng sống chúng tôi cho cuộc tranh đấu đòi thành lập GIÁO XỨ THỂ NHÂN và một Cha Xứ biết thương yêu con chiên.

5.- Chúng tôi thỉnh cầu Đức TGM Pio Laghi, Sứ Thần Tòa Thánh, can thiệp để đem lại bình an cho Cộng Đồng chúng tôi trước ngày Đức Thánh Cha công du Hoa Kỳ.

Làm tại San Jose, ngày 8-6-1987

Ở ĐÂU CÓ ÁP BỨC BẤT CÔNG, Ở ĐÓ KHÔNG CÓ HÒA BÌNH

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỬ

(tiếp theo)

Tóm tắt những kỳ trước:

Từ ngày 21-7-86 vụ biến động San Jose đã trở nên đề tài cho nhiều bình luận của các hãng thông tấn quốc tế, chúng tôi tìm hiểu quan điểm thần học công giáo về vấn đề này.

Trong suốt 100 trang báo từ số 30 chúng tôi đã chứng minh cuộc tranh đấu này thật chói sáng vì nó đã thể hiện đầy đủ ba đặc tính của một tranh đấu chính đáng:

Tức là, bảo vệ quyền lợi hợp pháp, tôn trọng quyền bình đẳng cách sửa sai những lãng quyền, lạm quyền hay tiếm quyền và nhất là bảo tồn trật tự cần phải có trong Hội Thánh.

Sau những trình bày về ý nghĩa và đặc tính của tranh đấu, chúng tôi muốn trưng dẫn Thánh Kinh để rút ra những bài học tranh đấu được thấy nơi Israel, Dân chúa chọn mà Giáo Hội là Israel mới. Bài học đầu tiên là cung cách của Mosê đập nát nhóm phản loạn. Nếu nhìn ở nguồn cội vấn đề thì LM Lưu Đình Dương và nhóm của Ngài là phản loạn mà Cộng Đồng Công Giáo VN là tranh đấu chống phản loạn.

Nếu phải nói một cách có đầu ngọn nguồn cơn thì Cộng đồng Công giáo VN chỉ là những Lêvi của thời đại tuốt gươm tấn công trước một nhóm dương gian phản loạn với những hành động đen tối của nhóm này mà thôi. Và đây là những sự kiện mà ta không thể chối bỏ.

a. Linh mục Lưu Đình Dương cùng với LM Giáo sư Cao Phương Kỷ chủ mưu trong ý đồ đập nát uy tín LM Nguyễn Văn Tịnh là người vất vả xây dựng nên cộng đồng. Công cuộc khởi điểm với những loạt thơ rơi từ sau Đại Hội Công Giáo lần I năm 80. Theo tác giả bài báo chuyện dương gian ký tên Trung Chính (Chính Nghĩa 11, ngày 13-9-

86) thì cơ hội đến khi Liên Lạc đăng tải những bài có lợi cho cộng sản. Những bài báo này trong một dịp các linh mục miền California đã được LM Đỗ Quang Biên đem ra mổ xẻ và đòi hỏi cha Tịnh phải thận trọng kiểm soát bài vở. Từ đó tờ báo Liên Lạc có lập trường chống Cộng rõ ràng. Theo tài liệu mang tựa đề "Có Cộng Sản hay không" do nhóm LM Dương sưu tầm những bài báo đã đăng trong Liên Lạc mà nhóm đã cho là tuyên truyền cho Cộng Sản và dùng nó như lý do chống đối, bội tín gây thành một cơn phản loạn trong Cộng Đồng. Tôi trích nguyên văn hai bài báo kể là quan trọng nhất: bài đầu tiên và bài cuối cùng của tập "Có Cộng Sản hay không" để phân tích xem Cha Tịnh đã cộng sản hóa được mấy phần trăm cũng như xem nguồn gốc phản loạn của nhóm LM Dương có chính đáng hay không? Bài đầu tiên có tựa đề "Quê Hương," ký tên: LM Nguyễn Văn Tịnh (Liên Lạc 4, tháng 11/75).

"*Chắc chắn không có danh từ nào đã làm cho đoàn người tạm cư tại đây xúc động bằng hai tiếng "Quê Hương". Có người luôn miệng nói: "Tôi nhớ Quê Hương quá!". Có người thì lầm lý không nói câu nào, nhưng hễ khi nghe tới Việt Nam hoặc Xóm Gà, Đà Nẵng, Đà Lạt, Sóc Trăng, Vũng Tàu... là nước mắt vòng quanh. Họ thường than thở, giá đừng quá sợ, quá hốt hoảng thì đâu có chạy khỏi nhà làm chi! Nếu bây giờ về, mà không bị kết tội, thì thế nào cũng về ngay! Một ông kỹ sư đã xuất trại và đi làm mỗi tháng được 1000 mỹ kim. Ông trở về trại ghi tên trở lại Việt Nam. Gặp mấy bà cụ, ông tặng cho mỗi người một trăm đô la: Tôi không cần tiền nữa, tôi phải trở về nhà, dù có phải chết!". Câu nói đó không hẳn chỉ để biểu lộ sự thương nhớ gia đình, vợ con, cha mẹ, anh chị em, bạn hữu hiện ở Việt Nam, mà còn là một sự nhớ nhung nơi chôn rau cắt rốn, nơi tiềm tàng một sức sống quen thuộc, qua hàng dừa khóm trúc và*

con thuyền lơ lửng trên sông. Quê hương là tà áo trắng học trò, là một ngõ hẻm, một góc phố, một thúng khoai mì, một tô phở, một mái nhà tranh, một tiếng nói quen thuộc... Tất cả những thứ kể trên, ta có thể gặp được tại Âu Mỹ, nhưng cũng như mấy con trâu tại vườn bách thú ở Âu Mỹ. Chúng quý lắm nhưng cần cỗi và giả tạo vì lạc loài. Ở đây đêm đêm ta có thể ngắm trăng sao, vậy mà xúc cảm của ta thật xa lạ bao nhiêu. Có người xa nước còn mang theo được một nắm đất. Quê hương là như vậy, là đất, bụi tiềm tàng một sinh khí đặc biệt. Tiếng nói của Quê hương là tiếng mẹ đẻ, tiếng Việt Nam. Do đó, ta phải chăm chút tiếng Việt Nam, ham chuộng sách báo Việt Nam. Ta không lo không học được tiếng ngoại quốc, mà chỉ sợ quên tiếng mẹ đẻ. Ngoài ra, Quê Hương được biểu lộ qua những tục lệ, những đại lễ như Tết Trung Thu, lễ Vu Lan, Tết Nguyên Đán, sự kính trên nhường dưới, chín gấp bỏ làm mười, đối cho sạch mà rách cho thơm. Ngay cả tấm áo dài của các cô các bà cũng là tượng trưng cho quê hương bất diệt.

"Từ một nửa năm nay, biết bao nước mắt, và những đêm không ngủ, cộng với những chuỗi ngày trống rỗng của đoàn người tha hương đã chứng tỏ rằng: Mặc dù đã được tình thương của người bảo trợ, chúng ta vẫn một mực gắn bó với cố hương. Đồng bào ở quê nhà Việt Nam có thấu hiểu nỗi khổ tâm của chúng ta không? Nếu có, thì ngày ta được trở về đoàn tụ trong lòng quê hương sẽ không còn xa nữa. Quê Hương sẽ gọi chúng ta về, không phải để trừng phạt ta hoặc để chúng ta ăn trên ngồi trốc, mà là để chúng ta hòa đồng, chung sức kiến tạo một xã hội công bình và huynh đệ.

"Bằng chứng cụ thể là chiếc tàu Việt Nam Thương Tín: sao bao nhiêu ngày đầy lo âu hãi hùng, nó đã được đón nhận với hơn 1500 người hồi hương. Ôi, quê hương biết bao tình mến".

Phân tích bài báo này cho thấy LM Tịnh là đề cao tình tự quê hương, những giá trị luân lý và những truyền thống dân tộc cao đẹp. Và vì những giá trị siêu việt ấy mà có kỹ sư đã từ bỏ vùng đất giàu sang tiện nghi cũng như 1500 người trở về trên con tàu Việt Nam Thương Tín. Đây là sự thật và cũng là sự thật nữa là LM Tịnh muốn được sống tại Việt Nam để hành đạo mà LM Tịnh tin rằng rồi cuối cùng tất cả đều là trái tim con người, những thớ thịt đều biết rung cảm.

Những ước muốn ấy chưa phải là luận điệu tuyên truyền cho Cộng Sản. Vì muốn tuyên truyền, LM Tịnh cần phải giải thích tại sao những người về trên tàu VNTT đều bị gán tội CIA và đều bị giam tù. Duy có một cụ già miền Phước Tỉnh đã về nhưng chỉ giam sơ sơ, cụ chửi Mỹ, ngày ngày cáu cá rồi âm thầm đưa cả dòng tộc sang thế giới tự do. Sự kiện tàu VNTT không thể tuyên truyền vì Cộng Sản đã không biết đối xử một cách tốt đẹp với những người về nên người tỵ nạn dù mến quê hương cũng không dám hồi hương. Đàng khác quê hương dưới chế độ CS có còn đẹp như hồi ta rời nước chẳng? Hay bây giờ là những lọc lừa, trộm cướp, nghi kỵ, tù đầy, đói khổ. Đó cũng là những vấn đề nếu LM Tịnh muốn tuyên truyền cho CS cũng cần phải làm cho sáng tỏ. Và LM Tịnh đã không làm như vậy thì làm sao tuyên truyền cho có hậu quả. Nói đúng hơn, bài báo không thể được coi là tuyên truyền cho Cộng Sản. Bài báo chỉ đưa ta đến kết luận: LM Tịnh có tâm hồn quê hương, là một linh mục âm áp tình tự dân tộc nhưng đã không trình bày cho đúng khung cảnh của một tờ báo của người Việt tỵ nạn và không giới hạn cái nhìn vào vấn đề thực tế. Nếu có lên án LM Tịnh trong bài này thì chỉ có thể nói Linh mục Tịnh còn mơ mộng, ảo tưởng. Thực vậy, du học lúc 17 tuổi về nước 3 năm dạy học ở trường Kỹ Thuật Phú Thọ, LM Tịnh đã không hiểu được những mao giả của con người cộng sản. Và như thế, chúng ta có thể kết án Ngài là cộng sản không? Vì không có thời giờ đi vào từng trang của tập "Có Cộng Sản không" nên mời quý vị xem bài cuối cùng của tập tài liệu này, nhan đề: "Chống ai bây giờ?" (Liên Lạc 36, tháng 6/77) để có cái nhìn chung cả tập tài liệu này:

"Là người quốc gia trong cảnh "Vong Gia thất thế" thoát ra khỏi nơi chôn nhau cắt rốn, trong mười phần chết để đi tìm lấy một phần sống, sau gần hai năm qua rồi, canh cánh bên lòng bao nỗi sầu tủi, bao niềm thương đau, trước thời cuộc đầy

hỏa mù, đen lặn trắng, chín pha xanh, chúng ta chọn ai, bỏ ai, đứng về phe nào? phía nào bây giờ?

"Sau đệ nhị thế chiến, đảng đảng trên ba mươi năm, bom đạn cày nát Quê Hương chúng ta, cảnh giết chóc lẫn nhau đã diễn ra dưới thiên hình vạn trạng, gây không biết bao tang tóc đau thương cho hầu hết các gia đình.

"Trong đau khổ ngút ngàn, người Quốc Gia còn sống sót rút tỉa được nhiều bài học quá đắt.

"Yêu Quê Hương, thương giống nòi, những thứ tình yêu cao đẹp ấy, trải qua không biết bao nhiêu là phủ phàng, vẫn như những ánh than hồng âm ỉ nóng cháy dưới bao lớp tro tàn, để dầu gì mà tắt ngúm đi được.

"Tôi yêu nước tôi, từ khi tôi mới ra đời..." lòng hiếu đạo đối với cha mẹ, ông bà, tổ tiên, tình nghĩa vợ chồng, cha con anh em, lan rộng ra tận xóm giềng, làng mạc, châu quận, tỉnh thành, để đó. "Yêu nhau yêu cả đường đi, yêu nhau yêu cả tông chi họ hàng",

"Những yếu tố tạo thành một quốc gia trải qua từ đời này đến đời kia, từ ngày lập quốc cho đến nay, các sử gia tính ra cũng đã trên bốn nghìn năm dư rồi.. vẫn còn đó!

"Để dầu gì ngày một ngày hai bất cứ một đại cường nào xóa mờ hẳn đi trong tâm tư người Việt Nam chúng ta cái tình thiêng liêng cao quý với ngàn ấy.

"Con chim Việt, giống nòi nước Việt, đã từng bị nhiều mũi tên, từ nhiều phía mà bắn may sao chưa chết, hễ thấy cây cong cứ tưởng đâu là cung nỏ, nên rét, rét lắm. Rét nhất là nhìn thấy chung quanh nó là bà con thân bằng quyến thuộc nó vì quá tin, rên đã trún: nhằm những thứ tên có tâm thuốc độc, lòn ra mà chết như rạ, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

"Bay về đâu bây giờ? về tổ ấm ư? Tổ ấm của nó đã bị điều hâu, mỗ ác chực sẵn để "phanh thây" và "uống máu".

"Cầu cứu ai bây giờ? Lại mang cái tiếng là rước voi giày mã tổ?".

"Tôi đang bung cái đầu, nghĩ nát óc ra, cố tìm một hướng đi cho tôi và cho cả những ai là người Việt nam sống sót ở hải ngoại để nuôi dưỡng cái lửa thiêng âm ỉ cháy trong tâm tư mỗi một người, lửa thiêng ấy là tình yêu Quê Hương và giống nòi.

"Tôi già rồi! Đau khổ và phủ phàng chông chát lại càng làm cho tôi già hẳn đi trước tuổi nữa. Tôi đâu có phải con nít thơ gì nữa mà xui tôi ăn cứt.

"Sau những cơn phong ba bão táp dữ dội, lại

đến lúc trời sắp quang mây tạnh, vầng đông lại ló dạng, ánh bình minh lại sắp chiếu tỏa trên Quê Hương tan thương và đổ nát của tôi, tôi hình dung không biết bao là xương trắng máu đào của biết bao oan hồn uổng tử, tôi hình dung không biết bao cảnh khốn khổ bao kẻ thân yêu ruột thịt tôi đang ngắc ngoải trông đợi một sự cứu vớt không phải ở nơi loài người mà ở trên trời. Loài người mỗi khi tán tận lương tâm rồi, thì nham hiểm lắm!

"Sự đời, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Gieo gió thì khi nào cũng gặp bão, nhân lành sinh quả tốt, dĩ đức báo oán, oán oán tiêu tan, dĩ oán báo đức, oán oán chập chồng. Thiệt ác đáo đầu chung hữu báo!

"Không lúc nào bằng lúc này, người Quốc gia nặng lòng với non sông với giống nòi phải thận trọng rất mực kẻo mà mắc mưu quỷ kế, kẻo mà lại bị đánh lừa nữa. Chúng ta phải đề phòng rất mực những phường "quái vật trí thức" đang tìm đủ mọi cách khai thác lòng yêu nước, thương nòi của chúng ta để thủ lợi cho riêng chúng. Chúng ta hãy sáng suốt nhìn vào tác phong của chúng, xét lại quá trình tranh đấu của chúng rồi hãy hưởng ứng những lời đầy chính nghĩa, đầy nhân đạo của chúng.

"Chống ai bây giờ?

"Chống chính cái bản thân của mình đây nè! Chứ không có chống ai hết cả.

"Tiên chánh kỳ tâm nhi hậu tu kỳ thân

"Tiên tu kỳ thân nhi hậu tề kỳ gia

"Tiêu tề kỳ gia nhi hậu trị kỳ quốc

"Tiên trị kỳ quốc nhi hậu bình thiên hạ.

Chống cái tham sân si là nguồn gốc gây ra bao sầu đau khốc hận cho nhân loại.

"Cúi xin các Đảng Quyền Phép vô hình, cúi xin các oan hồn uổng tử, hãy lấy quyền phép của các Ngài, hãy vì sự uất hờn của các Ngài mà cho hiện nguyên hình ghê tởm của những phường tán tận lương tâm, lòng lang dạ thú đang khoác những bộ áo rất ư ái quốc ái quần để lợi dụng những người quốc gia đơn sơ chất phác cả tin... kẻo mà lại hối hận suốt đời.

"Xin hãy tích cực tham gia vào phong trào "Mình chống mình, cương quyết diệt tham sân si đang tiềm tàng ở trong cái con người của mình đây nè!. Còn kỳ dư xin án binh bất động mỗi khi mà Minh Chúa chưa xuất hiện".

Bài báo cho ta cái cảm tưởng như tác giả chú ý làm nản lòng người chiến sĩ phục quốc và tạo cho người đọc niềm hoài nghi vào những lãnh tụ quốc

gia muốn thành lập những phong trào phục sinh cho quê hương. Thay vào đó, ta hãy dành tất cả tâm trí vào sự chống cái bản tính tham sân si của chính mình. Bài báo có thể bị ngộ nhận nhưng nó cũng trình bày một sự thật: không có cách mạng bản thân thì không thể làm nên cách mạng quần chúng để tiến tới cách mạng chính trị và cách mạng xã hội. Cách mạng bản thân ấy là chống mình trước đã. Nếu hiểu như vậy thì bài báo đâu đến nỗi đáng bị kết án là tuyên truyền CS mà thực ra nó vạch cho ta con đường để tiến bởi vì bài báo cách này hay cách khác đã nói đến chế độ cộng sản tham tàn. Hãy đọc lại câu:

"Bay về đâu bay giờ? Về tổ ấm ư? Tổ ấm của nó đã bị điều hâu, mở ác chực sẵn để "phanh thây" và "uống máu".

Ai là điều hâu và ai là mở ác chực sẵn nếu không phải là Cộng Sản đang thống trị quê hương?

"Chúng ta hãy sáng suốt nhìn vào tác phong của chúng, xét lại quá trình tranh đấu của chúng, rồi hãy hưởng ứng những lời hô thẹn đầy chính nghĩa, đầy nhân đạo của chúng".

Lời này chẳng phải là tiên tri cho vài phong trào phục quốc về sau đã dùng tấm lòng yêu quê hương của người tỵ nạn để quỳên góp làm giàu cho bản thân, hủy hoại niềm tin của thế hệ hiện tại?

Có thể nói toàn tập "Có Cộng sản hay không?" đều có giải thích được cả 2 phía. Bạn ghét thì bạn có thể xuyên tạc tuyên truyền rằng Cộng Sản. Nhưng nếu bạn nhìn cách khách quan xem như những bài nhằm giáo dục quần chúng. Tự nó, những bài báo mà nhóm LM Dương tốn công sưu tầm không thể giải thích được "LM Tịnh là Cộng Sản". Mà câu nói ấy nó vận ngay vào LM Dương. Vì tôi sẽ chứng minh rằng: nếu linh mục Tịnh là Cộng Sản, thì LM Dương còn Cộng sản hơn LM Tịnh.

b. Trước khi lập luận và trình bày các chứng cứ tôi muốn đọc giả đọc một đoạn của sách: "Tôi làm tôi mất nước" của Lê Văn Phúc. Lời lẽ dí dỏm và khẩn thiết. Tác giả trách mình nhưng gián tiếp là trách cứ tất cả mọi người đã bê trễ công vụ, hối lộ, tham nhũng. Đoạn văn này được dùng như đường lối để phân tích tư cách của LM Dương, đầu đảng nhóm phản loạn chống đối Cộng đồng San Jose.

"Hồi còn bé, tôi có bộ mặt của một tên học trò hiền lành ngây ngô rất mực, ai cũng tưởng là đứa trẻ có giáo dục "đàng hoàng". Câu nói: "Trông mặt mà bắt hình dong, con lợn có béo thì lòng mới ngon" nhiều khi trật lất. Tôi là con lợn mon khá béo nhưng lòng dạ thì thật khó thương. Bề ngoài tôi lù khù mà đầu óc lại quỷ quái ranh ma. Ở nhà, tôi chuyên môn ăn cắp tiền để đem xuống cho mấy tên đánh đáo đánh bi, đi nói dối cha về nhà nói dối bố, đến trường thì học dốt như bò, trốn học phá phách, chọc ghẹo bạn bè. Thời giờ học bài, tôi lêu lổng ra bờ sông leo cây bàng hái quả, bắt chim non làm tội, bơi qua sông đi đánh nhau..."

"Khi lên trung học, tôi ở Hà Nội học 4 năm. Bố mẹ làm ăn vất vả lo cho con học tà tà, dành tiền đi ăn thịt bò khô bờ hồ, đi bơi thuyền "pê-rít-soa", đi xi nê "phi-la-mô-ních", lượn Hàng Ngang, Hàng Đào, nhảy xe điện không bao giờ mua vé. Các thầy học của tôi đều là những bậc thầy dạy giỏi như các thầy Trần Ngọc Huyền, Nguyễn Đức Hiếu, Tịnh Thịnh Dur, Chung Quân, Nguyễn Tá, Nguyễn Đức Kim, Hà Như Vinh, Thầy Bốn, Thầy Xuân, Thầy Loan, Thầy Sửu... Tôi chả thọ giáo được bao nhiêu vì trong lớp tôi hay nói chuyện. Và lại, mỗi khi có bài thi là tôi cúp như diên. Mấy tên học trò giỏi đều ngồi trước ngồi sau ngồi cạnh cho nên tôi thi cử không mấy khó khăn, luôn luôn vào hạng khá."

"Đôi khi có đứa nào ngồi cạnh mà nghĩ vì bạn chuyện nhà, đau ốm thì bữa thi đó tôi tụt xuống hạng chót lớp. Thầy giáo rất ư là khó hiểu rằng làm sao sự học của tôi nó trời sứt một cách bất thường. Chỉ có tôi hiểu mà thôi."

"Năm 1953, tình hình chiến sự sôi động, chánh phủ gọi lính. Bố mẹ tôi gửi gắm tôi vào Đà Lạt đi lính ngự lâm quân cho quốc trưởng Bảo Đại. Các bạn tôi, đứa đăng lính tại Hà Nội, đứa xin vào trường Võ Bị Đà Lạt. Đà Lạt là đất nhà vua, kêu bằng "hoàng triều cương thổ", vào đó phải có phép tắc phân minh. Tôi lọt được vào đất nhà vua, coi như số hên ngàn năm một thuở. Bố mẹ tôi chắc phải chạy chọt tay trong tay ngoài lắm tôi mới

khởi đi Điện Biên Phủ. Vào lính, tôi được đeo ngay cấp bậc Sĩ quan, tức Cai Phúc cánh gà, “at-si-mi-lê” chứ khởi cần tối nghiệp quân trường gì sót cả.

“Hơn một năm đi lính ngự quân, nói là đi lính chứ thực ra là đi du lịch, đi du hí vì công việc tôi thu gọn trong chương trình phát thanh gồm các mục thi ca vũ nhạc kịch, mỗi tuần một lần trên đài Đà Lạt. Thời kỳ này đúng vào thời kỳ tôi trở mã, cho nên gặp đúng môi trường hoạt động, tôi tung hoành như chốn không người, khi thì mời các nữ sinh tập ca, tập kịch, khi thì đón các ca sĩ tài tử lên đài hát hồng ngâm nga. Lại có bạn kéo cả bầy đi trạm Hành, Phan Rang, Phan Thiết, Nha Trang trình diễn văn nghệ văn gừng. Các em tài tử giai nhân, em nào cũng thơm... như mùi sấu riêng, đẹp ngồn ngộn, mom cô nào cũng thiệt dễ thương. Tôi bỏ không đành, ngó ai là muốn tán người đó để làm riêng kỷ vật.

“Tôi thường lợi dụng công xa, lái xe jeep của xếp, xe dodge - 4 của ban quân xa chạy đi chơi la cà quán ăn, đi đàn đúm nháy nhót ban đêm, đi chơi cuối tuần Đào Ngoạn Mục, Đền Dương, Suối Vàng, Thác Prenn, Cam Ly, Liên Khương, ấp Hà Đông, cây số 4 v.v...

“Mỗi khi đi công tác, dẫu được đơn vị sở quan dài thọ ăn ở suốt thời gian, tôi cũng vận động năn nỉ xin cái dẫu đỡ đóng sau sự vụ lệnh chứng nhận đương sự ăn ở tự túc để đem về ban kế toán làm lương xin tí tiền còm. Ít nhất một năm tôi tìm cách đi phép hai bận Lý do nào cũng khẩn cấp dễ sợ như điện tín đánh từ Sài Gòn lên rằng “mẹ đau nặng”, “bà ngoại sắp mất”, “bà nội lâm trọng bệnh”, “ông nội từ trần”... toàn là tin tức đường tì, cần được phép đặc biệt về thăm nhà thiết lẹ. Mẹ tôi dẫu có ở Lê goòng, còn các cụ nội ngoại đã qui tiên châu thổ từ lâu rồi, nhiều cụ tôi dẫu có biết mặt. Nhờ đòn tâm lý ấy, tôi về phép đều đều. Cụ nào cũng được chết ít ra là hai lần do tôi đạo diễn. Mỗi lần phép dăm ba ngày, tôi lại ở lì thêm một tuần cho đã. Khi lên đơn vị trình diện, tôi gãi đầu gãi tai kể khổ, nào là cụ ngoại ngoài 80 tuổi gần đất xa trời, tay chân rũ liệt, nằm thở hắt ra, nào là cụ cấm khẩu, lạnh tứ chi, các con các cháu tề tựu đông đủ chờ đợi. Cũng may là cụ tuy bệnh tình trầm trọng nhưng e... khó chết cho nên các con cháu lại tan hàng để ai về nhà đó. Các xếp nghe tôi kể lẽ đều mũi lòng thương cảm vỗ về.

“Năm 1955, Ngự lâm quân tan rã, các đơn vị phân tán mỏng, gia nhập vào quân đội quốc gia nên tôi đổi lên xứ Bám mê thuật. Miền cao nguyên phong phú như cao su, trà, cà phê, gỗ, măng, cam, rau trái, thú rừng, hoa lan... đều là những sản phẩm miền xuôi ao ước. Vậy mà ai lên đó cũng than đất đỏ mưa lầy, buồn hơn chấu cắn. Tên tỉnh được đọc chẹo là “Buồn Muôn Thuở”. Ôi cái tên như một tiền định an bài, bởi cái tên cà lị đó mà làm cho cả miền nam tiêu tùng cơ nghiệp sau này. Nói vậy cũng tội nghiệp cho tên tỉnh bởi tự nó dẫu có tội tình chi. Tội chẳng là kẻ đặt điều thêm bớt, và chính tôi cũng a dua phổ biến cái tên “Buồn Muôn Thuở” hóa nên nó dâm buồn, nó vận vào chính mình và vận mệnh quốc gia. Lỗi đó, tự ngay tôi đồng hóa.

Đời sống ở cao nguyên cũng có nhiều cái thú, như thú đi săn, thú chơi hoa lan, thú đi rừng lội suối chụp hình. Được ông xếp chịu chơi tôi tháp tùng ống lái xe jeep, ôm “cácbin” có thêm dăm lính tráng hộ tống đi bán nai, bán thỏ, bán gà rừng. Thày trò lại lặn lội đi kiếm lan rừng, đem xe GMC trên có vài cái giường vải bố để đặt lan vào cho nhẹ nhàng khỏi phạm đến cánh hoa. Mỗi giò lan lại được buộc đỡ bằng những cuộn băng trắng tinh của quân y viện. Thế là chúng tôi đã xử dụng công xa, xử dụng vũ khí, đạn dược, xăng nhớt, nhân sự,

dụng cụ quân đội một cách phí phạm và trái quân luật. Nhưng chả ai nói gì, không ai đem ra tòa án nhà binh thì đâu gọi là tội. Vả chẳng, nhiều cấp lớn cũng dùng lính cả trung đội đại đội để làm việc riêng chứ, thì cỡ tép riu đâu có đáng gì. Chính mấy cái lật vật lem nhem ấy, tôi làm tôi mất nước... (T. 13-16)

b. Vâng, “Chính mấy cái lật vật lem nhem ấy của một triệu quân của các ngành, “mấy cái lật vật lem nhem ấy” của dân biểu nghị sĩ buôn đô-la, ăn cắp tượng chàm, buôn bạch phiến, “mấy cái lật vật lem nhem ấy” của mấy thượng tọa đại đức, linh mục tu sĩ luồn lọt cửa công che chở trốn quân dịch, “mấy cái lật vật lem nhem ấy” của chính Nguyễn Văn Thiệu tham những bè phái gia nô, mà quê hương chúng ta đi đến thảm trạng 4/75.

Và cũng “chính mấy cái lật vật lem nhem ấy” của LM Dương xuyên tạc vu khống nịnh bợ mà Cộng Đồng San Jose đã đứng lên “từ chối Ngài: No Father Duong”. Bạn có thể hiểu thêm “mấy cái lật vật lem nhem ấy” của LM Dương được diễn tả trong bài “Bức Thư không Niêm” của người con gái Thanh Bồ Đức Lợi” (Chính Nghĩa 7, tr. 14) và bài “Bức Tâm Thư của Người Hà Tĩnh gửi LM Dương” (Chính Nghĩa 5, tr.26) cùng bài “Phong trào Bảo Vệ Đức Tin hay Tị hiềm” (Chính nghĩa 11. tr. 10).

Phải rồi, ta có thể viết về LM Dương một cuốn sách với tựa đề “Tôi làm tôi mất chức” chánh xứ Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo VN là như vậy.

c. Bà Nguyễn Văn Hợi, một nhân chứng sống đã mục kích LM Dương là tác giả của nhiều thư nặc danh chống phá Cha Tịnh (xem Chính nghĩa 13, tr.2). Độc giả hãy đọc một trong những lá thư xuất phát từ nhóm dương gian để xem sự phản trắc của con người.

“Thư ngỏ gửi Linh Mục Nguyễn Văn Tịnh

“1. Thưa LM, LM luôn muốn tỏ ra bác ái tốt bụng, nhất là với các tu sĩ đồng nghiệp, tại sao lúc nào người ta cũng thấy LM đi nói xấu kẻ khác: Nói xấu cha Bích không chịu vâng-lời, nói xấu cha Hoan thích ăn chơi, nói xấu Cha Dương lười biếng, nói xấu Cha Phúc không có tinh thần hợp tác, nói xấu cha Minh từ Stockton muốn giành ảnh hưởng tại San Jose? LM chỉ muốn giáo dân nghĩ một mình LM là tốt?

“2. Thưa LM, LM muốn cho người ta khen LM là người sống khó rehero, tại sao LM luôn coi đồng tiền lớn như vậy? 1 ừ lâu LM hô hào giáo dân khắp nơi góp tiền giúp giáo hội tại VN, quỹ thu rất

nhiều, tại sao dịp hè vừa qua, 1 LM VN qua Roma thăm các Đức Cha VN, được biết chẳng Đức Cha nào đã nhận được một đồng xu nhỏ nào? LM để tiền ở đâu? Nếu thực sự LM không muốn xây nhà thờ VN, sao LM không trả lại tiền giáo dân đã đóng góp?

“Một số LM còn cho biết: Cha Tịnh không dám công bố tiền đã nhận từ tay các Đức Giám Mục Hoa Kỳ gửi giúp Công giáo VN tại đây, không dám tường trình số chi thu, chỉ vì có nhiều bí ẩn bên trong. LM lo thu dồn vào trương mục riêng của mình mà không sợ lương tâm cắn rứt sao? Kinh nghiệm cho thấy tiền bạc bất chính sẽ lại đổ ra sông biển, hay chỉ cung phụng đàn bà?

“3. Thưa LM, LM nghĩ rằng mình có nhiều bằng cấp cho nên sẽ làm việc tài giỏi? LM có biết đã bao nhiêu người từng phải thất vọng khi muốn cộng tác với LM không? Dịp đại hội Công giáo vừa qua là một kinh nghiệm cay đắng, LM có can đảm để nhìn sự thật không?

“Dịp lễ Giáng Sinh này chắc LM sẽ có nhiều bài giảng tha thiết mong LM hãy giảng cho chính mình trước khi lên tiếng dạy dỗ giáo dân. Chúc LM một lễ Giáng Sinh thật sự khiêm nhường, không phải giả vờ”.

Thư đề ngày 10-12-80 và cho thấy, kỹ thuật sử dụng của thư ngỏ này là áp dụng lối giai cấp đấu tranh. Tạo nên mối hiềm khích của các linh mục nhắm chống trả linh mục Tịnh bằng cách vu khống LM Tịnh đi rêu rao bêu xấu các đồng nghiệp nên các LM đã không hợp tác khiến cho Đại Hội Công Giáo thất bại.

Tôi không hiểu đại hội đã thất bại như thế nào? Nếu phải nói thất bại thì chỉ có thể nói kế hoạch dự trừ thất bại vì số người đến đông gấp 5 lần dự liệu, số các LM tu sĩ đến đông gấp 3 lần sự tính toán. Nếu phải nói thất bại thì chỉ thất bại là khi các LM địa phương hờ hững với đại hội: LM Thư từ chối tham gia, LM Dương đi sang Pháp du lịch, LM Kỷ viết thư cho các LM Việt Nam khác là có tay Việt Cộng trong đại hội (tôi đã được đọc bức thư của chính LM Kỷ gửi cho một LM VN khác đang sống ở Miền Bắc Hoa Kỳ) thì các LM ở xa tới không nề quản quyết tâm cộng tác với LM Tịnh để đưa đại hội đến thành công: kết quả Liên Đoàn Công Giáo thành lập và được Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ khích lệ.

Cái lối đánh phá Linh mục bằng tham lam tiền bạc để bao gái là trò rẻ tiền vừa tro trên vừa đàn độn. Thế nên tôi rất nực cười khi thấy trong cuộc

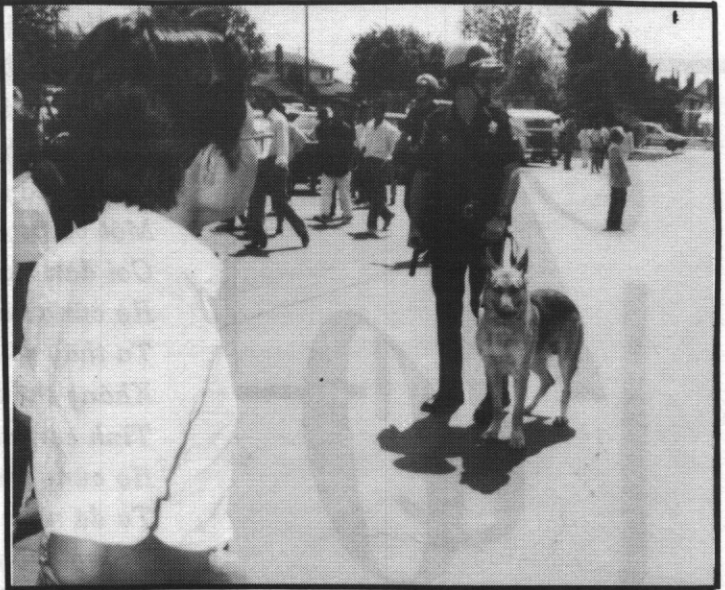
hợp báo ngày 15/5/87 Liên Lực Lượng Công Giáo VN, Phong Trào Bảo Vệ Đức Tin, Lực Lượng Quân Cán Chính, Hội Đồng Giáo Dân VN tại San Jose có đọc một bản công bố trong đó có đoạn:

“Bởi những điều đã nêu trên, chúng tôi kịch liệt lên án những hành động phi luân, phi nghĩa của hai ông Thiện, Bài đã dùng đường lối chính trị hoạt đầu, và phương thức đấu tranh rập khuôn tả phái, vô thần dẫn đến tình trạng sa sút về đạo đức, phân hóa tình đoàn kết trong hàng ngũ giáo dân Việt Nam.”

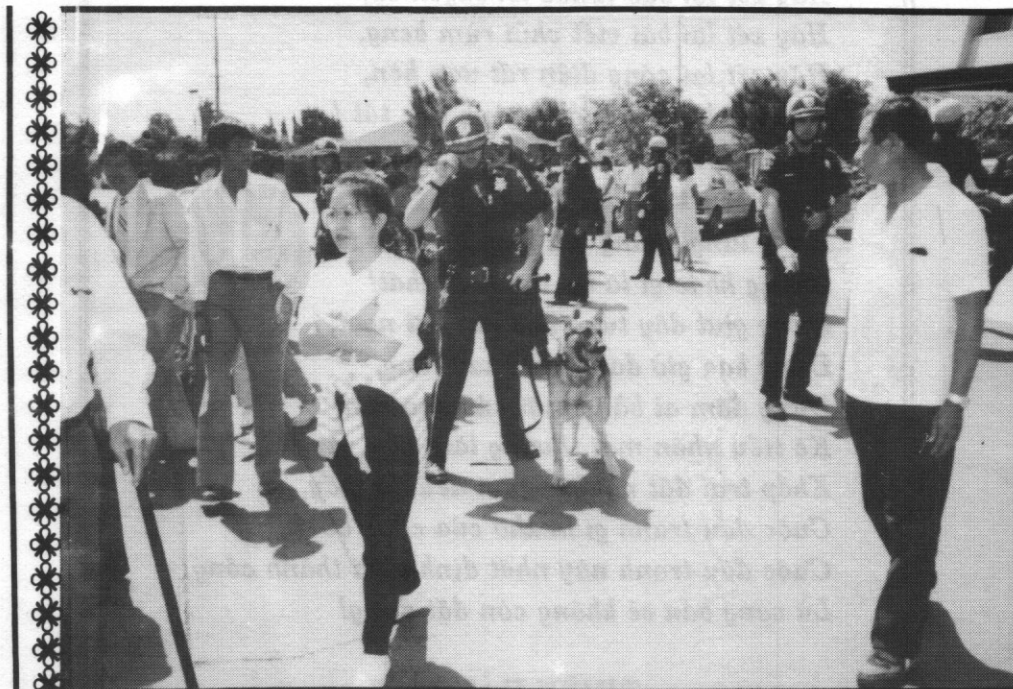
Thật là hài hước, có một nhóm chừng 150 người ủng hộ Tòa Giám Mục dưới sự hướng dẫn của LM Dương vậy mà cũng chia làm nhiều tổ chức để tranh phần, tranh ghế lòe bịp thiên hạ: đó chẳng là lối “chính trị hoạt đầu” hay không? Tạo hận thù giữa linh mục với linh mục, giữa giáo dân với giáo dân: đây chẳng phải là “phương thức đấu tranh rập khuôn tả phái vô thần” là gì?

Độc giả hãy xem một thơ rơi nữa tổ khổ ông Thiện để coi “Tình trạng sa sút về đạo đức” của nhóm dương gian đi tới đâu rồi.

(Còn tiếp)

Giáo dân, bằng cặp mắt kính bí, đang nhìn Cảnh Sát vi phạm quyền tự do tôn giáo và hành đạo.

Thơ

Hãy xét lại

Ta đã thấy hạng người gây bão tố,
Trong vài tờ nguyệt báo ở xa xăm !
Có khác gì những mũi dao găm !
Những ngòi bút đã đâm ta rướm máu !
Ta thấy rõ những kẻ đem Cộng Đồng ta ra bêu xấu,
Họ tự tay bôi bẩn mặt mình thôi.
Họ muốn đẩy lui ta ra khỏi Đạo Trời ?
Họ muốn hưởng độc quyền ơn cứu rỗi ?
Ta lại thấy cả hạng người xóc nổi.
Một vài người mang chức tước thật to !
Coi dân chiên như một đàn bò !
Họ cũng muốn đẩy ta ra ngoài Giáo Hội ?
Ta thấy rõ hạng người mang chức to lớn lối !
Không thể làm gì ta được hôm nay.
Tình cơn mê trong cảnh hướng lưu đày !
Họ cũng thấy ôm chân người ngoài thực vô cùng xấu hổ !
Ta đã nghe những tiếng cười khà ố !
Trong cuốn băng người sứ giả Carthage.
Người sứ giả làm được tích sự gì,
Người đã đến châm thêm dầu vào lửa !
Ta thấy rõ sứ giả mà người anh em chọn lựa.
Làm quân sư kiêm cả gián điệp đôi,
Đã mắc mưu vị chánh sở suy đôi.
Dem băng nhựa bán lấy tiền bỏ túi.
Ôi hết thảy những con người luồn cúi !
Mười hai năm trên xứ sở văn minh,
Vị quyền cao chức trọng của thân mình,
Đã quên đi người đồng hương khốn khổ !
Hãy xét lại bao nhiêu lời tuyên bố,
Hãy xét lại bài viết chữ rùm beng,
Hãy xét lại công điện rất ươn hèn,
Hãy xét lại bản tường trình vắn tắt !
Bởi vì chúng trong phút giờ nghiêm ngặt,
Đứng bên kia hoặc đứng ở bên này,
Đứng lưng chừng mà ném đá giấu tay,
Chẳng khác gì là tôi đòi hèn nhất!
Đừng giựt dây tung hỏa mù hơi ngạt,
Đừng bao giờ đâm lén ở sau lưng,
Đừng đâm ai bằng mũi của dao cùn,
Kẻ tiểu nhân mới thường làm như vậy!
Khắp trái đất người người đều đã thấy,
Cuộc đấu tranh gian khổ của cộng đồng,
Cuộc đấu tranh này nhất định phải thành công,
Lũ vong bản sẽ không còn đất đứng!

THIÊN HẢI

Những điều vui

ĐỖ VĂN HIẾN

Từ ngày 12-5-1987, Đức Giám Mục cũng như hai ông Thiện, Bài có cuộc họp báo về việc hòa giải và hợp tác, khởi đầu cho một giai đoạn mới, mọi người chúng ta đều phấn khởi hy vọng giai đoạn này sẽ dần dần đem lại An Bình cho Cộng Đồng Giáo Dân Việt Nam ở San Jose. Ai cũng biết đường đi còn nhiều chông gai, nhưng với thiện chí và tình thương và bác ái của những người con một Chúa, giáo dân nhất định thắng vượt được mọi khó khăn, vì chúng ta tin tưởng vào sự quan phòng của Chúa và không có điều gì mà Chúa không làm được. Trái qua những sự đau buồn, tôi bắt đầu nhận thấy những điều vui đang lần lượt xáy ra :

1.- **Đọc bản Thông Cáo chung về việc Hòa Giải và Hợp Tác (12-5-87).** Ta nhận thấy rằng ĐGM đã rút vạ Tuyệt Thông cho hai ông Thiện, Bài mà không có thành kiến và Tòa Thánh không hề phán đoán về ông Thiện hoặc ông Bài. Mới đọc lần đầu, câu này có vẻ khó hiểu, nhưng thật sự nó rất rõ ràng, dễ hiểu nếu ta chú ý vào những chữ sau đây : "Quyết định của Tòa Thánh đã không hề phán đoán về ông Thiện hoặc ông Bài". Câu này rất quan trọng, là căn bản của sự suy luận của tôi. Tôi xin trình bày như sau :

Sau khi hai ông Thiện, Bài bị vạ tuyệt thông của ĐGM, nhưng vì hai ông kháng cáo lên Tòa Thánh thì, theo giáo luật, đương nhiên vạ tuyệt thông ấy bị vô hiệu hóa, nghĩa là hai ông Thiện, Bài không phải chịu hậu quả gì của vạ tuyệt thông này cho đến khi Tòa Thánh phán quyết về sự kháng cáo của hai ông: Nếu Tòa Thánh y án thì

hai ông phải chịu hậu quả của vạ tuyệt thông, nếu Tòa Thánh đồng ý với đơn kháng cáo thì vạ tuyệt thông của ĐGM bị hủy bỏ. Chính ĐGM và Cha Sullivan cũng đã phải công nhận điều này và cũng chính ĐGM đã cho hai ông Thiện, Bài rước Mình Thánh Chúa dịp lễ Giáng Sinh và Phục Sinh như ta đã thấy. Nay Tòa Thánh tuyên bố "không hề phán đoán về hai ông". Vậy thì, vạ tuyệt thông của ĐGM vẫn bị vô hiệu hóa vì sự kháng cáo của hai ông, và như vậy, cho dù ĐGM không rút vạ tuyệt thông thì hai ông vẫn không bị gì, nghĩa là hai ông vẫn được chịu các phép Bí Tích và hưởng mọi ân sủng của Giáo Hội như mọi người chúng ta. Nói cách khác, bao lâu Tòa Thánh không phán quyết như đã khẳng định trong bản Thông Cáo chung thì việc ĐGM rút hay không rút vạ tuyệt thông cho hai ông "không hề gây thiệt hại gì cho địa vị của các ông trong Giáo Hội và trong Cộng Đồng". Lời lẽ trong bản Thông Cáo chung rõ ràng như thế mà làm sao Cha Dương lại có thể cắt nghĩa là Tòa Thánh đã y án của ĐGM ? (Chân Lý, ngày 17-5-87) Như vậy, có nghĩa là Cha Dương hoặc không hiểu hoặc cố tình không muốn hiểu chủ ý của Tòa Thánh. Tòa Thánh "không hề phán đoán" mà tại sao lại nói được là Tòa Thánh y án? Quyết định của Tòa Thánh thật rõ ràng, làm sao có thể hiểu khác đi được?

Đến đây có người sẽ hỏi : Nếu nói là rút hay không rút vạ tuyệt thông cũng không thiệt hại gì cho hai ông thì tại sao lại gọi việc ĐGM rút vạ tuyệt thông là một tin mừng ? Xin thưa : Việc ĐGM rút vạ tuyệt thông là một tin mừng, vì tỏ ra ĐGM muốn

mở đường cho sự hòa giải và hợp tác với hai ông Thiện, Bài, đại diện giáo dân. Vì không lẽ ĐGM lại trực tiếp nói chuyện hòa giải và hợp tác với những người mà chính Ngài đã ra vạ tuyệt thông ? Như thế không hợp lý. Vậy chúng ta hãy cảm ơn ĐGM vì Ngài đã thay đổi lập trường cứng rắn của Ngài và đã mở đường hòa giải và hợp tác với đại diện giáo dân.

2.- Sự lớn mạnh của Cộng Đồng. Mới sau chưa đầy 2 tháng mà cộng đồng đã lớn vượt mức, cho đến ngày 24-5-87 số đoàn viên lên tới 2,532 (CN 46). Trong tương lai con số này sẽ còn tăng lên nhiều. Các hoạt động của cộng đồng sẽ đi vào nề nếp, quy củ, đời sống của đoàn viên sẽ được cải thiện rất nhiều về mọi phương diện : tâm linh, tinh thần, vật chất. Chúng ta sẽ cảm thấy gần gũi nhau hơn, nâng đỡ, đùm bọc lấy nhau, yêu thương nhau trong lúc xa quê hương, xa gia đình, xa những người thân thuộc, chúng ta không còn thấy bơ vơ, lạc lõng vì chúng ta có một đại gia đình cộng đồng để cùng chia sẻ mọi nỗi vui buồn. Tôi ước ao cộng đồng sẽ qui tụ được mọi lớp người. Chúng ta hãy rộng lượng với nhau, đừng gây thù oán gì nữa, "chín bỏ làm mười" để đoàn kết lại với nhau. Công việc này đòi hỏi ở ta nhiều hy sinh và thiện chí. Chỉ những người giáo hữu chân chính theo đúng tinh thần Phúc Âm mới có thể thắng vượt được mọi hiểm thù chia rẽ, để đón nhận nhau và đối xử với nhau như anh em một nhà, như chi thể của Chúa Kitô.

3.- Cha Tân, vị Tổng Tuyên Ủy đầu tiên của cộng đồng. Cha đã đến với chúng ta giữa lúc ta bị khó khăn cùng cực, bị ruồng bỏ, cô cút, không một ai đoái hoài dẫn dắt ta trên đường thiêng liêng. Ngài len lỏi đến với ta trong lúc ta bị hoàn toàn cô lập, vì các ngã đường đã bị ngăn chặn. Ngài đã phải qua nhiều gian truân, cấm cách. Nhưng Ngài kiên trì, chịu đựng, lặn lội đêm ngày đến với ta. Chúng ta ghi lòng tạc dạ công ơn của người cha lành đầy lòng hy sinh thương mến. Chúng ta cảm tạ Chúa đã gửi Ngài đến với chúng ta trong lúc mà đời sống

tâm linh của chúng ta bị ngăn trở, khó khăn gần như vô vọng. Xin Chúa xuống nhiều ơn cho Ngài để Ngài tiếp tục sứ mạng làm sáng danh Chúa và lợi ích cho phần rỗi chúng ta.

Ta cũng nhận biết có nhiều Đấng thương ta, thấy ta gần chết đuối, đã muốn vớt phao xuống cứu ta, nhưng khốn nỗi, các Ngài ở xa, vớt phao không tới, mà nếu đến gần thì bị cấm cách. Chúng ta cũng cảm tạ các Ngài, vì tuy các Ngài không trực tiếp giúp ta được, nhưng đã rất quan tâm, khích lệ và cầu nguyện cho ta.

4.- Trong Đồng Vọng số 18 ngày 15-5-87 Bài "Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ" đã xác định lại quyền hạn của mình là "Liên Đoàn không có quyền giąy mình vào (công việc nội bộ của các cộng đoàn). Nếu có thì chỉ là những can thiệp có tính cách cố vấn hoặc gián tiếp theo tinh chứ không theo lý".

Thật là rõ ràng. Nếu từ đầu khi xảy ra công cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose, Cha Trác, Cha Hà và Dân Chúa theo đúng tinh thần và trách nhiệm của Liên Đoàn như đã được xác định trong bài nói trên thì đã không xảy ra những điều đáng tiếc giữa các Ngài và Cộng Đồng giáo dân San Jose.

Trong bài "vấn đề San Jose", Hội Đồng Chỉ Đạo Trung Ương Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ đã viết : "*Dựa trên tinh thần Bác Ái Công Giáo và tinh huynh đệ của đoàn chiên Chúa, chỉ có tinh thần Bác Ái mới có thể giúp giải quyết được những khó khăn của nội vụ. Hội nghị đề nghị toàn thể các thành viên thuộc Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ tăng thêm lời cầu nguyện và hy sinh, để xin Chúa dẫn dắt, tìm ra giải pháp thỏa đáng. Một Ủy Ban Đặc Nhiệm được thành hình để nghiên cứu và đề nghị những giải pháp thích hợp, hầu giải quyết những vấn đề như trên*". Người ta tiếc rằng nếu lúc đầu Liên Đoàn đã có thái độ khách quan và hành động đúng đắn, xây dựng như hiện nay để nghiên cứu và đề nghị những giải pháp chẳng những với giáo dân tranh đấu mà cả với Đức Giám Mục và Cha Dương thì có lẽ tình hình đã không quá rối

ren và khó khăn như hiện nay. Nhưng muốn còn hơn không.

Đọc những lời lẽ trên đây, ta được khích lệ bởi sự quan tâm của Liên Đoàn. Ta hy vọng là với tinh thần Bác Ái Công Giáo, mọi rạn nứt trong cộng đồng sẽ được hàn gắn, để ta cùng nhau hết thảy tiến bước trên đường giữ đạo cho phần rỗi của ta và làm rạng rỡ Giáo Hội Mẹ Việt Nam trên miền đất này.

Nếu chúng ta biết tổ chức và đoàn kết thì chắc chắn Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam có nhiều cơ hội phát triển, lớn mạnh; nếu không hơn thì ít nhất cũng được như các sắc dân khác vì lòng mộ đạo truyền thống của giáo dân ta.

Trong báo The Observer, địa phận Monterey, số ra ngày 28 May 1987, Đức TGM Pio Laghi, Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ đã nói là Ngài rất quan tâm đến việc tăng thêm các chức vị trong phẩm trật của Giáo Hội cho các sắc dân. Ngài nói thêm rằng từ ngày Ngài nhậm chức Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ, Ngài đã tăng thêm số các Giám Mục gốc Mỹ La tinh, da đen, da đỏ. Ngài đưa ra ví dụ : trong số 11 Giám Mục người da đen hiện nay, có 6 vị là do

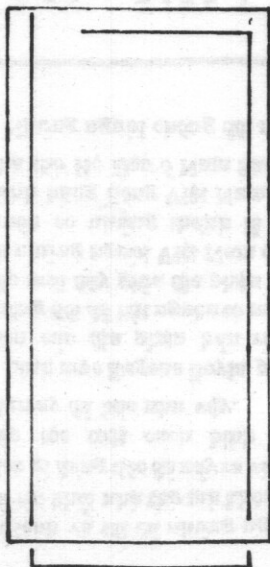
Ngài chọn cử. Ngài cũng nói là Ngài cho phép các vị đó được thành lập một ủy ban đặc biệt riêng để thảo luận và đề cử những ứng viên của họ vào chức vụ Giám Mục trong tương lai.

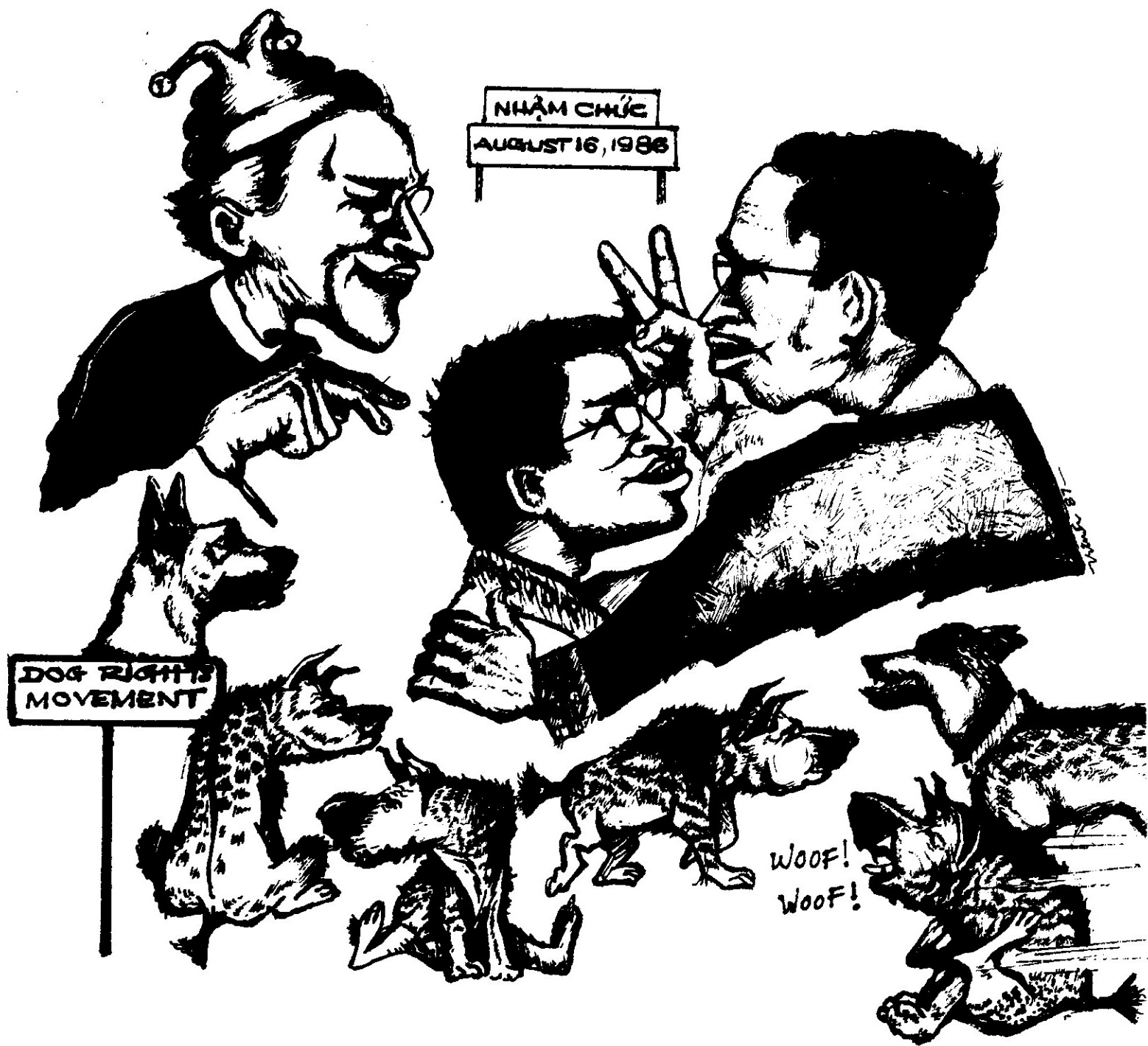
Số giáo dân VN tại Mỹ hiện nay vào khoảng 150,000 người (Đồng Vọng 18), lớn hơn số giáo dân của địa phận Monterey (130,000), chúng ta có chừng 300 giáo sĩ và tu sĩ và hiện nay có nhiều chủng sinh và tập sinh VN sẽ là những giáo sĩ và tu sĩ VN trong tương lai. Thế mà (nếu tôi không lầm) chỉ mới có một mình Cha Dominic Mai Thanh Lương là được chức vị Đức Ông. Như vậy, theo tỷ số giáo dân, giáo sĩ, tu sĩ, chúng ta còn thiếu kém quá xa về các chức vị trong phẩm trật Giáo Hội so với các sắc dân khác.

Vậy, như tôi mới trình bày ở trên, nếu chúng ta biết tổ chức và đoàn kết, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ theo kịp với các sắc dân khác về phương diện này. Đó sẽ là niềm hãnh diện cho Giáo Hội Mẹ Việt Nam và dĩ nhiên điều đó cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho sự sống đạo của giáo dân Việt Nam vậy. ***

Monterey, ngày 7-6-87

Các giáo dân tập trung trước Ty Cảnh Sát Milpitas đêm 7-6-1987 để phản đối hành động vi phạm quyền tự do tôn giáo và bắt bớ người trái phép của Cảnh Sát.

TÔI ĐÃ THẤY

NHƯ AN

Tôi đã thấy ánh nắng chiều sáng rực trước cửa nhà thờ St. Elizabeth và những tiếng ồn ào vang dội trong gió. Những tiếng xua đuổi lẫn đe dọa của cảnh sát, tiếng gầm gừ của chó săn. Những âm thanh hỗn độn vang lên như nhắc nhở tôi thảm cảnh của một ngày tại nhà thờ St. Maria Goretti, trong lễ phong chức chánh xứ cho Cha Dương ngày 16-8-86. Nhưng lần này, mọi việc được tổ chức kỹ lưỡng và nhiều mưu mô hơn, để ngăn chặn tiếng nói chân thật của giáo dân. Lần này, cảnh sát với dùi cui đi lại tự do ngay trước Cung Thánh. Thật sự tôi không thể ngờ Cha Dương lại sống như người không có trái tim. Tại sao đang lúc Ủy Ban Hòa Giải còn họp để tìm cách tái lập các Thánh Lễ Việt Nam tại các địa điểm cũ và tại nhà thờ Họ Đạo, thì Cha và đoàn tùy tùng lại đưa nhau vào tận chân núi mà mở lễ VN ? Cha làm việc đó để làm gì, động cơ nào thúc đẩy ? Có phải vì ở đó ít giáo dân đi lễ ? Tại sao Cha không mở lễ VN tại một địa điểm cũ như ở Our Lady of Peace, vì ở đó đông giáo dân và dĩ nhiên sự phản đối sẽ mạnh mẽ hơn, nên Cha sợ ? Tôi thấy Cha chưa hề tỏ ý hòa giải, cũng không hề muốn đến với giáo dân bằng tấm lòng quảng đại, yêu thương như tôi thường thấy ở các Linh Mục khác. Nếu tôi là cha, tôi không bán rẻ danh dự mình bằng chút danh lợi. Tôi không cam lòng làm công việc chỉ điểm cho cảnh sát để mưu hại anh em cùng thờ chung một Chúa Kitô, cùng một màu da và màu tóc như mình.

Dùng bạo lực, cảnh sát và chó săn, bắt bớ, để đàn áp giáo dân như những tội nhân của một thời nào man rợ nhất, làm tôi không tin mình đang sống ở một đất nước mà chữ TỰ DO được đặt lên hàng đầu. Ở một thế kỷ mà cung trăng hay biển sâu không còn gì là huyền bí nữa. Xót xa thay cho những con cái Chúa đang sống nơi xứ lạ này và cũng mỉa mai thay cho những ai cam tâm cúi đầu làm người vong bản !

Tôi đã thấy và đã nghe tiếng khóc thét của mấy em bé khi nhìn thấy mẹ chúng bị cảnh sát trói tay lôi đi. Tiếng khóc lạc giọng làm tim tôi chùng như rạn vỡ, thế nhưng những tiếng khóc đó vẫn không đủ thức tỉnh được những tâm hồn đang mê man trên con đường vong bản, vẫn không làm chạnh lòng những trái tim đầy áp mưu mô và giá lạnh tình người. Tôi đã thấy và tôi sẽ không bao giờ quên được trong suốt đời mình. Tôi cũng mong những em bé kia nhớ mãi hình ảnh này không phải để thù hận ai, bèn là mai kia lớn lên, các em sẽ hiểu, chúng tôi xin thành lập một GIÁO XỨ VIỆT NAM là cho tương lai của chính các em, để các em có nơi mà hướng lòng mình về với cội nguồn, với Thiên Chúa bằng tiếng Mẹ. Để các em biết tự hào mình là người Việt, là một dân tộc được tiếng nhân nại, bất khuất và oai hùng. Để các em biết sống hào hùng và không bao giờ bán rẻ lương tâm mình rồi cam lòng làm kẻ ngoại lai, để đứng coi quê hương và đồng hương như kẻ tử thù.

Tôi đã bị một cụ già vừa hỏi tôi, vừa

khóc :

- "Tại sao họ bắt người và đem cảnh sát vào nơi tôn nghiêm, thờ phụng Thiên Chúa; tại sao họ xua chó và ăn hiếp mình đến vậy hờ con ?".

Tôi ngậm ngùi nhìn cụ già với mái tóc bạc phơ bay trong gió. Hẳn trong cuộc đời sống đạo suốt mấy chục năm trời, chưa bao giờ cụ nhìn thấy những cảnh tượng như vậy. Chưa bao giờ, dù là ở quê hương đang bị cộng sản kèm kẹp kia cũng chưa hề có một linh mục nào sống bất chấp lương tri con người và khô lạnh như vậy. Tôi ghen ngào với niềm đau xót của cụ. Rồi ngược mắt nhìn lên bầu trời với cây lá xôn xao mà nhòa lệ...

Đêm nay về quỳ trước dung nhan Chúa, Cha Dương sẽ dâng lên Chúa những lời cầu nguyện gì ? Hẳn Cha hài lòng với con số 4 người bị bắt, hẳn Cha mãn nguyện vì Thánh Lễ còn lại vồn vện vài chục người của Cha và cảnh sát ? Hẳn Cha an lòng vì không còn ai làm Cha run sợ và ngượng ngùng khi giảng về đức khiêm nhường ?

Tôi đã thấy những người Cha đáng kính còn ở lại quê hương khốn khổ cùng sống chết với đoàn chiến trước nanh vuốt của loài quỷ đỏ. Tôi đã thấy những người Cha dùng thân mình để che chở, áp ú cho đàn chiến trước những đe dọa, bắt trác. Tôi đã thấy những người Cha tuy khác ngôn ngữ, màu da nhưng với tấm lòng quảng đại, yêu thương đã lo lắng cho từng người lớn, sẵn

sóc và cứu mang từng em bé tại các Trại Ty Nạn nhiều đau khổ. Tôi đã thấy những người Cha sẵn sàng hy sinh, nhường nhịn và luôn nhận phần thua thiệt về mình cho người khác được ấm no, hoan lạc. Nhưng tôi chưa hề thấy một linh mục nào hẹp hòi và thù hận giáo dân như Cha Dương. Tôi chưa từng thấy một linh mục nào có nhiều hành động lạ lùng như Cha Dương.

Những biến cố xảy đến cho cộng đồng từ mấy năm nay và bộc phát mạnh mẽ trong gần một năm nay, đủ để tôi hiểu dưới ánh nắng mặt trời, dù cố giấu diếm tới đâu người ta cũng nhìn thấy ai là người biết sống với lương tri, với tinh thần ái của Thiên Chúa, ai là người bán rẻ lương tâm, danh dự chỉ để mưu lợi một chút xa hoa, danh vọng !

Tôi đã thấy những con mắt quyết tâm, những vòng tay nối chặt, quyết san bằng mọi chông gai ngăn cản trên con đường xây dựng Giáo Xứ Việt Nam. Tôi cũng đã thấy một niềm tin tưởng vào Thiên Chúa là Ngài sẽ dẫn dắt cộng đồng của tôi lướt qua cơn sóng gió và đến bến bờ bình an.

Với lời nguyện cầu chân thành nhất, chúng con xin Chúa Thánh Thần soi sáng cho những ai hằng chống phá cộng đồng chúng con được bình tâm và lắng nghe tiếng nói của lương tri. Xin Người soi sáng để Đức Giám Mục chúng con có những quyết định sáng suốt hầu mang lại sự an bình mà cộng đồng chúng con đã mất gần một năm nay.

Một ngày không quên 7.6.87

NHƯ AN

- Nhóm giáo dân tranh đấu biểu tình tuyệt thực trước tòa giám mục.

Trao kháng thư phản đối cách cư xử của nhân viên cảnh sát Milpitas

VỤ TRANH CHẤP TÔN GIÁO ĐỘT NHIÊN TRỞ NÊN CĂNG THẲNG GIÁO DÂN BỊ CẢN TRỞ THAM DỰ THÁNH LỄ TẠI MILPITAS !

SAN JOSE (CT) - Khoảng 200 giáo dân thuộc cộng đồng Công Giáo Việt Nam tập họp vào lúc 1 giờ trưa ngày thứ hai 8-6 để bắt đầu một cuộc biểu tình, tuyệt thực và họp báo ngay trước tiền đình của tòa Giám Mục San Jose ở số 7600 Y St. St. Joseph, Los Altos.

Theo những người tham dự cuộc biểu tình và tuyệt thực cho biết họ phản đối những vi phạm về thỏa ước chung được ký kết giữa Tòa Giám Mục và hai người đại diện cộng đồng Công Giáo là hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bái và nhất là sự khiêu khích của linh mục Lưu Đình Dương qua việc tổ chức thánh lễ dành cho cộng đồng Việt Nam mà không cho phép những giáo dân Việt Nam tham dự và đã chỉ thị cho những thành viên trung tín để điếm chỉ từng người một cho Cảnh sát viên Milpitas bắt những giáo dân này phải rời thánh đường một cách vô cơ cũng như sự đồng tình của Đức Giám Mục DuMaine khi đã bỏ tiền ra để mướn Sở Cảnh Sát Milpitas tăng cường nhân viên và chó săn đàn áp Giáo Dân Việt Nam.

Cuộc họp báo đứng, các ông Trần Công Thiện và Trần An Bái lần lượt trả lời các câu hỏi của giới truyền thông Mỹ Việt. Cuộc họp báo hôm nay chúng tôi nhận thấy có sự hiện diện của các hệ thống truyền hình CBS, ABC, NBC, CNN, Mercury News, San Francisco Chronicle, San Francisco Examiner, AP, Tuần báo

Việt Nam
NHẬT BÁO

THỨ BA — 9-6-1987

Chính Nghĩa, Truyền Hình Việt Nam ;
Tự Do, Việt Nam Nhật Báo.

Ông Trần An Bái đã trả lời cho hệ thống truyền hình CBS là khi nào ông và ông Trần Công Thiện sẽ trở lại Ủy Ban Hòa giải mà trưa hôm nay ông đã công bố là hai đại diện của Cộng Đồng Công Giáo sẽ rút ra khỏi Ủy Ban này. "Chúng tôi sẽ trở lại hội họp khi nào Đức Giám Mục có ý định giải quyết vấn đề thật sự".

Ông Trần Công Thiện đã nêu lên những toan tính của Đức Giám Mục DuMaine trong khi trên văn bản ký kết chung có một điều khoản quy định là Ủy Ban Hòa Giải sẽ hội họp và đề nghị mở lại những thánh lễ căng sơm càng tốt cho Giáo Dân Việt Nam tại các địa điểm khác nhau trong đó có Nhà Thờ của Ban Giáo Xứ tuy nhiên Đức Giám Mục đã làm ngơ để cho Linh Mục Lưu Đình Dương tự ý mở thánh lễ và khiêu khích giáo dân cũng như đã xử dụng tối đa lực lượng cảnh sát để đàn áp họ.

Bốn thành viên của cộng đồng cũng được đem ra trình diện trước Báo Chí và truyền hình ngoại quốc với những vết bầm và những hàng sọc ở bụng và ngực của những nạn nhân vẫn còn in vết.

Cuộc họp báo đã chấm dứt lúc 2 giờ

15 phút trưa và cuộc biểu tình tuyệt thực vẫn còn đang tiếp diễn khi Việt Nam Nhật Báo lên khuôn.

**GIÁO DÂN VIỆT NAM THUỘC
CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO
KHÔNG ĐƯỢC THAM DỰ
THÁNH LỄ BẰNG TIẾNG VIỆT**

Được biết, theo thông báo của linh mục Lưu Đình Dương phổ biến vào cuối tuần qua thì một thánh lễ Việt Nam sẽ được mở tại Thánh đường Elizabeth ở Milpitas vào lúc 3 giờ chiều mỗi ngày Chúa Nhật kể từ ngày 7-6. Dựa theo thông báo đó cuối tuần qua cộng đồng Công Giáo Việt Nam qua Ủy Ban Mục Vụ đã kêu gọi tất cả các giáo dân thuộc cộng đồng Công Giáo Việt Nam nên tham dự thánh lễ này vì đây là thánh lễ dành chung cho cả cộng đồng chứ không như hai thánh lễ vào chiều thứ bảy tại hai nhà thờ Mariagoretti và St. Lucy là dành cho những giáo dân người Mỹ gốc Việt và đã gia nhập giáo xứ Mỹ.

Đúng 2 giờ 30 phút Nhà Thờ và Bãi đậu xe của thánh đường Elizabeth tràn ngập xe cộ và giáo dân thuộc cộng đồng Công Giáo Việt Nam nhưng giới quan sát ghi nhận có khoảng trên 50 cảnh sát viên cùng với hai con chó săn được tăng cường trước cửa ra vào chính của nhà thờ cũng như ở hai bên hông.

2 giờ 52 phút linh mục Lưu Đình Dương tiến ra cử hành thánh lễ. Cảnh sát Milpitas đã tiến vào bên trong nhà thờ với nhiều toán khác

nhau và mỗi toán cho hai thành viên của nhóm ủng hộ linh mục Lưu Đình Dương đi kèm, điếm chỉ những người thuộc cộng đồng Công Giáo Việt Nam để cảnh sát Milpitas bắt những giáo dân này phải rời khỏi thánh đường và không được tham dự thánh lễ.

Để buộc giáo dân Việt Nam phải rời khỏi khuôn viên nhà thờ Elizabeth cảnh sát Milpitas đã bắt giữ bốn con tin gồm có hai phụ nữ mà một người đang có thai và hai thanh niên. Cả bốn con tin sau đó đã được trả tự do vào lúc 7 giờ 30 tối cùng ngày.

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM TRAO KHÁNG THƯ CHO TY CẢNH SÁT MILPITAS.

Lúc 10 giờ đêm chủ nhật 7-6 khoảng

300 thành viên của cộng đồng Công Giáo Việt Nam đã tập hợp tại ty cảnh sát Milpitas ở số 455 E. Calaveras Blvd. để trao một kháng thư cho sở cảnh sát Milpitas về những vi phạm về Dân quyền, Quyền tự do tín ngưỡng và hành đạo mà hiến pháp Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ đã quy định cho mọi người dân sinh sống tại đất nước này cũng như những đàn áp qua đàng mà Sở cảnh sát đã huy động trên 50 cảnh sát viên cũng như hai chó săn để đàn áp những giáo dân Việt Nam đang tham dự thánh lễ tại nhà thờ Elizabeth và đã dùng những điếm chỉ viên thuộc phe nhóm ủng hộ linh mục Lưu Đình Dương để bắt những giáo dân Việt Nam phải rời khỏi nhà thờ một cách vô lý. Thêm

vào đó, bốn con tin bị bắt giữ, gồm có hai phụ nữ, một đang mang thai và hai thanh niên đã bị cảnh sát Milpitas dùng bút lông viết vào ngực và mặt những hàng số như một tội nhân của ... Đức Quốc Xã.

Ngoài ra một thanh niên cũng bị đánh trọng thương ở cạnh sườn.

Sau khi đưa cho đại diện của sở cảnh sát Milpitas một bản kháng thư và để vị đại diện cảnh sát nhìn thấy những vết bầm ở cổ tay cũng như những hàng số ở ngực của một bốn nạn nhân, tất cả các giáo dân Việt Nam đã rời sở cảnh sát Milpitas một cách trật tự và im lặng lúc 11 giờ 20 phút đêm cùng ngày.

CẢNH SÁT TRƯỞNG MILPITAS KHIỂN TRÁCH NHÂN VIÊN VIẾT VÀO MẶT NHỮNG NGƯỜI TRANH ĐẤU BỊ BẮT

Việt Nam
NEWS PAPER

THỨ NĂM - 11-6-1987

(Trích báo The Argus số ra ngày 9-6-87 phát hành tại Fremont, Newark, Union City và Milpitas)

MILPITAS - Cảnh sát trưởng James Murray đã lên án những nhân viên cảnh sát của ông đã dùng bút chì mờ để viết lên mặt của bốn người biểu tình đã bị bắt giữ tại nhà thờ Elizabeth vào ngày chúa nhật vừa qua.

Đó không phải là lệnh của Sở cảnh sát và chúng tôi đã ra lệnh điều tra những sự kiện ấy ngay tức thì. Ông Murray đã tuyên bố như vậy vào ngày thứ hai "Đó không phải là chủ trương của chúng tôi và đã không có một chỉ thị nào để các nhân viên cảnh sát hành xử như vậy".

Cảnh sát trưởng Murray cũng đã bảo là những biện pháp kỷ luật có thể được áp dụng đối với những cảnh sát viên đã dính dấp vào vụ này.

"Tôi không nhìn thấy có thể có một lời biện minh nào cho điều đáng tiếc đã xảy ra mà tôi đã hiện diện tại nhà thờ cùng với một số nhân viên cảnh sát của Milpitas khi cuộc biểu tình bắt đầu". Cảnh sát trưởng Murray đã tuyên bố như vậy. Ông đã không hiểu tại sao những nhân viên của ông ta đã viết lên người những người tranh đấu. Hai thanh niên và hai người đàn bà bị bắt giữ trong khi chống đối đã dùng tiếng Việt trong thánh lễ đã ghi

được số thẻ hành sự của các nhân viên cảnh sát đã viết bằng bút chì mờ trên mặt và người của họ để cảnh sát chụp hình.

Cảnh sát trưởng Murray đã bảo rằng kỹ thuật này thường được dùng bởi cảnh sát trong những cuộc biểu tình ở thập niên 60 khi một số lượng lớn người biểu tình bị bắt giữ.

Bốn người bị bắt giữ hôm chúa nhật đã bị quy vào tội làm cản trở thánh lễ.

Hôm tối thứ năm tuần qua, cảnh sát trưởng Murray đã gặp ông Trần An Bài, một trong những người lãnh đạo phe tranh đấu đã bảo rằng có rất nhiều người bất mãn về thánh lễ bởi lẽ không có một thánh lễ nào bằng tiếng Việt được tổ chức tại nhà thờ Họ Đạo ở San Jose.

Cảnh sát trưởng Murray đã nói rằng ông không hề tuyên bố những người chống đối muốn phá thánh lễ.

Ông Trần An Bài đã không hề nói cho tôi biết những điều gì sẽ xảy ra vào ngày chúa nhật vừa qua, ông Murray tiếp thêm là phần mục vụ được chủ tế bởi linh mục Lưu Đình Dương với sự tham dự khoảng 150 giáo dân và sự phản kháng gồm có việc huýt sáo và những người chống đối đã hát một bài trong khi những người thuộc nhóm linh mục Lưu Đình Dương đã hát một bài khác. Theo sự nhận xét của chúng tôi sự phản kháng đã được điều khiển rất khéo léo. Chúng tôi đã trục xuất những người hát lớn tiếng. Sau những cuộc bắt người, một trong những người chống đối đã lớn tiếng

ra lệnh và tất cả những người khác đã rời khỏi nhà thờ mà không có một điều gì đáng tiếc đã xảy ra và thánh lễ tiếp tục một cách bình an, ông Murray đã báo như vậy.

Linh mục Eugene Boyle, phát ngôn viên của địa phận báo rằng cuộc chống đối đã bắt nguồn từ một sự dàn xếp mới đây giữa địa phận San Jose và những người Việt Nam chống đối muốn có những thánh lễ được cử hành bằng tiếng Việt Nam ngay tại nhà thờ Họ Đạo ở Nam San Jose.

Những người chống đối nghĩ rằng

tòa Giám Mục San Jose đã không tôn trọng thỏa ước được ký kết trước đây giữa đức Giám Mục San Jose và hai đại diện cộng đồng Công Giáo Việt Nam là đã mở lại thánh lễ ở những khu vực khác trước khi mở lại thánh lễ ở Họ Đạo với sự chủ tọa của đức Giám Mục DuMaine. Linh mục Eugene Boyle đã báo như vậy.

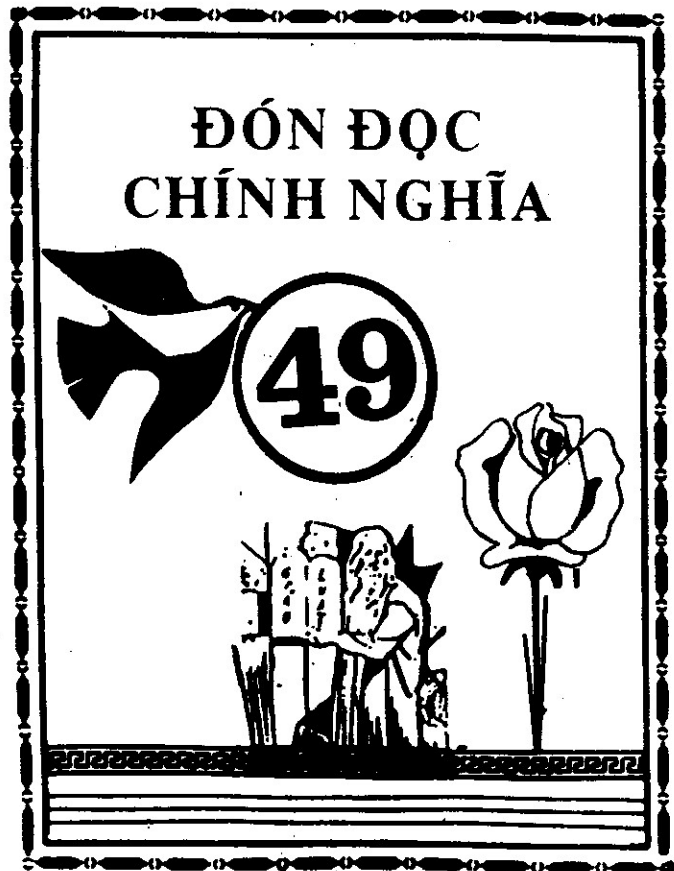
Vào ngày thứ hai khoảng 100 giáo dân Việt Nam đã biểu tình trước tòa Giám Mục ở Los Altos và trong số đó gồm có cả một nạn nhân đã bị viết băng bịt chỉ mở trên mặt và người trong cuộc bắt giữ ở Milpitas cuối

tuần qua, linh mục Boyle cũng đã xác nhận như vậy.

Không có thánh lễ nào được tổ chức vào chúa nhật này vì những giáo dân có chương trình cắm trại vào ngày đó. Linh mục Eugene Boyle cũng đã báo là ông ta không hiểu những người chống đối đã phản kháng điều gì về thỏa hiệp giữa tòa Giám Mục và cộng đồng Công Giáo Việt Nam. Tuy nhiên ông ta báo là đức Giám Mục DuMaine vẫn hy vọng gặp gỡ những người lãnh đạo cộng đồng Công Giáo Việt Nam vào ngày 20 tháng 6 này.

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

Ông Bà Sàn	\$50.00
Ông Nguyễn Kim	\$20.00
Hồ Nghĩa	\$10.00
Ông Bà Phú	\$20.00
Hai em Oanh Hạnh	\$50.00
Chiêng Vinh Hà	\$20.00
Nguyễn Kim Dung	\$30.00
Cụ Nguyễn Văn Ích	\$10.00
Nguyễn Hùng	\$20.00
Một vị ẩn danh ở Campbell	\$20.00
Một Linh mục ẩn danh	\$120.00
Một bà ở Milpitas	\$20.00
Bà My	\$20.00
Anh Chị Phan Loan	\$50.00
Anh Chị Nguyễn Văn Thoại	\$20.00
Vinh Phiên	\$10.00
Bà cụ Đắc	\$20.00
Anh chị Nguyễn Khoa Tường	\$20.00
Lê Thủy	\$20.00
Anh Hà Duy Sỹ	\$20.00
Bổ Chung	\$314.26

CÁO LỖI: Trong danh sách ân nhân ủng hộ Chính Nghĩa số 48, quý danh của Anh VŨ ANH VIỆT đã đánh sai thành VŨ VIỆT ANH. Xin thành thật cáo lỗi cũng anh Việt.

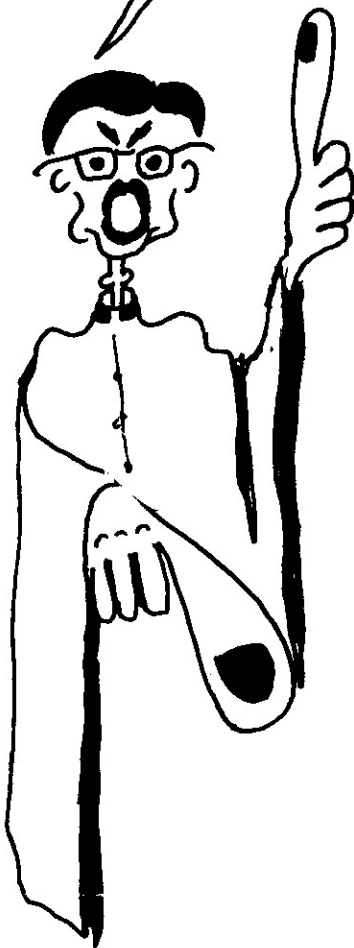
THE POLICE STATE CHURCH

YOUR
EXCELLENCY

ARREST THOSE

"COMMUNISTS"

FOR EVER AND EVER!

O...KAY

Bản tường trình “đầy đủ”

NGUYỄN THỊ NGÀ

Bốn chị em chúng tôi từ Tiểu Bang "Á căn sò" sang thăm Bác tôi, một người đã hy sinh 1/3 cuộc đời cho Quốc Gia, Dân tộc trong suốt cuộc chiến vừa qua. Nhiều lúc, chúng tôi thấy Ông thần thờ, hai mắt nhìn sâu vào khoảng không, thờ dài. Những lúc ấy, chúng tôi chẳng biết nói gì, làm gì, chỉ để mặc Ông với giòng suy tư, mà theo chúng tôi, chắc Ông buồn nản lắm !

Ở "Á căn sò", gia đình chúng tôi đã nghe nhiều về những bất hạnh, những khó khăn của cộng đồng Ông ở San Jose, nhưng chúng tôi vẫn chưa thể tin hết được. Chúng tôi muốn kiểm chứng lại cái đã, dù chúng tôi được Ông gửi báo Chính Nghĩa đều đều, kể cả cuốn băng "Ước Mơ Giáo Xứ" và cuốn "băng nhựa Cha Thiệp" nữa.

Có thể nói gia đình chúng tôi quen biết hầu hết các Đấng Bậc Dòng Đồng Công ở Missouri, vì thế, chúng tôi rất hy vọng và tin tưởng vào điều 3 bản "Tường Trình vấn tắt" của LM Barnabas Nguyễn Đức Thiệp, Bề trên Dòng Đồng Công, theo đó thì "...chúng tôi tin tưởng trong tương lai, cảnh này (cảnh sát và chó săn) kể cả ngoài khuôn viên Thánh Đường, sẽ không còn xảy ra nữa".

Nhưng hôm nay, lúc này, cảnh tượng cảnh sát và chó săn lại tái diễn ở nhà thờ St. Elizabeth thuộc khu Milpita, có phần khốc liệt hơn, dã man hơn, rùng rợn hơn và...rùng rợn hơn !

Bốn chị em chúng tôi và gần chục đứa con của gia đình Bác, cả một gia đình bạn của Bác, tổng cộng có đến gần 15 "quý vị con nít" được chõng chất trên một chiếc xe Van ọp ẹp, lăn mò về nhà thờ St. Elizabeth dự Thánh Lễ Chúa Nhật, ngày 7-6-87 lúc 3

giờ chiều theo lời mời của LM Lưu Đình Dương qua bản thông cáo đăng trong một nhật báo.

Bác tôi lái xe đưa chúng tôi đến địa điểm lúc 2 giờ 30. Tính Ông vẫn thế, "sớm hơn là muộn". Chúng tôi ngạc nhiên thấy một đồng cảnh sát đi tới đi lui ngoài thánh đường. Khi vào bên trong, chúng tôi càng ngạc nhiên hơn khi thấy khoảng 15, 20 cảnh sát viên ở cả trong thánh đường nữa. Dù không được ai cho biết, chúng tôi cũng biết ngoài số ấy, còn nhiều cảnh sát chìm nữa, vì theo bản thông cáo, Thánh Lễ này dành cho tất cả giáo dân Việt Nam, mà sao có khá nhiều người Mỹ mặc áo vét, đi tới đi lui trong nhà thờ, lai vãng cả ở gần cung Thánh nữa.

Thánh Lễ sắp bắt đầu thì một chú thanh niên lên đọc lịch công giáo. Thay vì rao lịch, chú lại đóng vai một linh mục thuyết giảng, mà giáo dân ở dưới lại có rất nhiều người đấng bậc ông Cố Tố, cố Nội của chú. Chú tiếp tục "giảng" (dù chẳng ai nghe) rằng : "Nếu anh em dâng của lễ, mà sự nhơ ra có điều gì xích mích với người anh em của mình, thì hãy để của lễ đó, về làm hòa với anh em mình đã, đoạn hãy trở lại dâng của lễ". Trong lúc ấy, thì chính những người "phe nhóm" của chú, đang dẫn cảnh sát đi điểm mặt từng người thuộc phe tranh đấu, lòi ra ngoài ! Bắt đầu còn chỉ điểm từng người, sau đó thì chỉ luôn cả hàng ghế...cho tiện ! Điều buồn cười là trong số những người bị điểm chỉ, có luôn cả vài người ở trong tình trạng "phe ta giết phe mình" ngỡ ngàng và lác đầu chán nản.

Điểm đặc biệt là mỗi khi người bị điểm chỉ, cảnh sát chỉ phán cộc lốc có môn một câu "out" là lập tức nạn nhân ngoan ngoãn

đứng dậy ra ngoài ngay. Vài người còn "cà gan" dám đặt câu hỏi : "Tại sao tôi đang xem lễ mà lại bị out" thì lập tức bị công ngay. Điều lạ lùng là cảnh sát ở Milpitas không công nạn nhân bằng công số 8 như ở Tiểu Bang "Á căn sò" chúng tôi, mà buộc bằng sợi dây ny lông hoặc dây điện, khiến hai khuỷu tay của nạn nhân bị thâm đen, rướm máu.

Cuối cùng, dù chú đang "giảng" dở dang và mới chỉ là 2 giờ 50, Cha Dương mặc áo đỏ xuất hiện từ phía buồng áo, thay vì từ cuối nhà thờ đi lên. Cùng lúc ấy, hai hàng cảnh sát tiến lên từ cuối nhà thờ như chúng tôi vẫn thường thấy như kiểu "Thánh giá nền cao" trong các dịp lễ trọng, kiệu hành, rước sách, chỉ khác một điều là Thánh giá nền cao luôn luôn ở giữa có LM Chủ Tế. Hình như đây là một cử chỉ hàm ý hăm dọa giáo dân rằng : "Tụi bay mà lạng quang, lộn xộn thì coi chừng, ăn đòn !"

Tôi đến chỗ Bác tôi ngồi. Ông đang "lần hạt" mà miệng thì há hốc. Tôi nói khe khẽ :

- Bác ơi, cháu sợ quá, về đi !

Ngay lúc đó, một người mang huy hiệu đặc biệt của ban tổ chức dẫn cảnh sát đến chỉ vào Bác tôi. Thế là cảnh sát đuổi Bác tôi "cút ra". Bác tôi chỉ khe gật đầu. Ông ướ oải đứng dậy. Cũng cái dáng đi chậm rãi, gù gù như bố tôi thuở trước. Bố tôi là thành phần "ngụy", là "bè lũ phản động" nên "được" đi học tập cải tạo ngoài miền Bắc Việt Nam, và Ông đã "được" Chúa gọi về trong một mùa đông rét mướt, mưa phùn gió bắc năm 1982.

Bác tôi cuu mang chúng tôi và dẫn dắt Mẹ con chúng tôi vượt biên qua cái xứ văn minh và đầy "nhân quyền chó" này.

Vừa leo lên xe, sau khi đã năn nỉ "ông cảnh sát chó" giữ dùm con chó đang âu yếm trợn trừng gầm gừ nhìn chòng chọc chúng tôi, Bác tôi được một ông cảnh sát khác bé bé như trâu chương, ra lệnh :

- Nếu trong vòng 5 phút, mà ông không "mu" ra khỏi nơi này, tôi bỏ tù ông và đốt xe ông luôn !"

Báo hại Bác tôi, mặt cứ như phồng đá, "chẳng còn ra hình tượng người nữa", tới cũng không được, mà "de" cũng chẳng xong, tiến thối lưỡng nan, vì bầy em tôi, chân trên xe, chân dưới đất, cứ dán mắt vào nhìn mấy ông cảnh sát và chó săn, đang diễn ra trước mắt chúng nó, cứ như Combat trên TV. vậy.

Chiếc xe Van thì cũ kỹ, có lẽ nó cùng "đời" với Bác tôi thì phải, tay lái lại nặng nề. Ông uốn người, bẻ tay lái de ngược chiều theo lệnh của viên cảnh sát, mặt hầm hầm; hai bờ vai của ông lúc nhô lên, lúc thụt xuống, thấy mà tội nghiệp !

Xe chạy xa chỗ "mùa hè đỏ lửa, đại lộ kinh hoàng" khoảng 500 mét thì lữ em tôi lại trở chứng :

- Bác ơi Bác, Bác "tớp" ở chỗ này, cho tụi cháu đi bộ lại xem tí !

Ông từ từ, bót ga rà thắng, tớp bên lề một căn nhà Mỹ, tôi chỉ kịp đọc được số nhà 1766, còn con đường thì không biết. Chúng tôi ùa xuống. Nhưng chỉ khoảng một phút sau, Bác tôi lại hấp tấp nhào tới :

- Về, về ! Lên xe. Về, về !

Lữ em tôi phản đối :

- Xem tí đã !

- Cảnh sát bảo tao phải "mu" ngay, về !

Một bà cảnh sát đứng đằng trước, 5,7 ông cảnh sát đứng đằng sau, "xi nhan" cho Bác tôi de, trong lúc những tiếng đập vào hai bên hông xe nghe phình phình, tôi nghĩ bụng :

- Tao mà lái xe, tao cán chết tụi bay, tới đâu thì tới !

Hai bên thái dương Bác tôi, mồ hôi lấm tẩm. Ông thờ phỉ phò như cái lò rền của ông hàng xóm tôi lúc còn ở Việt Nam. Xe chạy được khoảng 2 miles, lữ con Bác đề nghị :

- Bố ơi Bố, vào Mc Donald này ăn cái đã !

Tụi tôi nhao nhao đồng ý. Ông lại tấp vào Mc Donald, ở đường Landess. Chúng tôi vừa ùa xuống, thì một ông cảnh sát Honda đến chỗ Bác tôi, ra lệnh :

- Ông không được phép ăn ở Mc Donald này, về San Jose !

Chúng tôi, mười mấy cái mồm phản đối suốt lượt :

- Chúng tôi đói bụng, chúng tôi khát nước !

Viên cảnh sát trợn mắt :

- Về San Jose mà đói, mà khát, cút !

Rồi quay lại Bác tôi, hần hần học hỏi driver license. Rồi hần gặt gù, cười cười, trông thật đều cẳng !

Bác tôi bắt đầu nổi quạu với chúng tôi :

- Lên xe. "Nó" không "cần" được chúng mày, rồi nó "vờ" tao thì sao ? Lên xe !

Chúng tôi riu riu lên xe, nhiều đứa còn ngoái cổ tiếc rề. Xe cứ hướng nhà thờ Họ Đạo mà bon bon. Dững, thằng em tôi, 15 tuổi, bày đặt thơ với thần :

- Ta về xem lễ Họ ta,

Dù rộng dù chật, mã tà biệt tâm !

Trên xe, cứ mỗi lần nhắc đến ĐC DuMaine, Cha Dương và cảnh sát, lũ em tôi ùu than thở :

- "Oh ! My God ! Dogs ! God ! Dogs !".

Hết hè này, chị em chúng tôi sẽ về lại "Á căn sò". Tôi sẽ "tường trình đầy đủ" cho Mẹ tôi, các dì tôi, và tôi cũng sẽ "tường trình vắn tắt" cho Cha Thiệp, người đã "insurance và guarantee" trong bản tường trình lúc trước là chó săn và cảnh sát sẽ không còn...tái phát nữa !

Tôi sẽ "quay" lại cuốn phim này cho Ngài nghe một cách "quay chậm", để Ngài thấy rõ con người thật của ĐGM San Jose Pierre DuMaine, Cha Paul Lưu Đình Dương và đừng bao giờ tin tưởng vào chó săn và cảnh sát ở cái thành phố thung lũng hoa "sầu riêng" này ! ***

TẠO

MÀY,

THÂN

KHUYẾN MÃ

Ngày xưa tao ở nước tao,
Đã từng đôi lúc khát khao "thịt" mày.
Hiếm hoi tao kiếm giả cầy,
Giải khuây, sâu muộn tớ, thầy ngã nghiêng.
Lá mơ, nắm zà, củ riềng,
Vấn tâm, tao nhận thù riêng với mày !
Từ khi lưu lạc sang đây,
Lệnh trên can gián, tao, mày "phen-ly" ! (friendly)
Tuy không nhân ngài, nhân ngài,
Tưởng Lê Chiêu Thống, Quý Ly, mày từ !?
Tao đâu học được chữ ngờ,
Hôm phong chánh xứ, trẻ thơ mày mần !
Ở đời sống phải có nhân,
Ngôi cao chánh xứ phù vân, mày rành ?
Nhấn tâm mày cần bạn mình,
Mày nghe zúi dại, mày tin miếng giò.
"Ê-li-da-bét", giờ trò,
Mày nhe răng chó; co giò tao đồng !
Tội mày chồng chất núi sông,
Nhận thân khuyến mã mày xông záo càn !
Tô sơn trát phấn, chỉ quàng,
Miếng luôn lay Chúa; hổ mang nguyên hình.
Tao đi xem lễ, đọc kinh,
Can chi lại tưởng tù binh, mày võ ?
Tao mà trúng số lô tô,
Củ riềng giắt túi, lá mơ tìm mày.
Rạ rơm nghi ngút khói bay,
Tình say chệnh choáng, đũa cay ngút ngàn ! ***

- CU TÂM -

Chuyện bên lề

QUAN SÁT VIÊN

Tuần qua tràn ngập những mẫu chuyện bên lề nên thiên hạ tha hồ bàn tán, nói ban đêm không hết, tiếp tục thảo luận luôn cả ban ngày, trong giờ làm việc. Người ta nói nhiều đến tên dân biểu phản quốc Tom Hayden và sự phản đối quyết liệt của Cộng đồng Việt Nam về sự kiện ông được mời đọc diễn văn trong buổi lễ tốt nghiệp của sinh viên San Jose City College niên khóa 1986-1987. Nhân vụ phản đối Hayden, giáo dân lạm bàn đến vấn đề "dương gian". Ai cũng biết dương gian đầy rẫy những trò ăn gian, nói dối, không nói có, có nói không, ít bảo là nhiều, trắng trở thành đen.

■ Giáo dân kể rằng nhóm dương gian đã và đang dùng mọi thủ đoạn để xuyên tạc hành động và hạ uy tín các nhân vật thuộc phe Chính Nghĩa. Lấy trường hợp của Gs Trần Công Thiện, người có liên hệ đến vụ phản đối Tom Hayden. Một tờ báo của dương gian cho rằng Gs Thiện chỉ biết "Chống cha, Chống Chúa, còn đối với Tom Hayden thì ngậm miệng ăn tiền. Sau đó, họ khuyên ông Thiện, rồi khen ông Thiện nhưng ca ngợi một cách "rất đều", cho rằng ông phản ứng có hơi trễ, tuy nhiên đã biết phục thiện. Phục thiện nghĩa là mình đã làm lỗi bây giờ biết sửa sai. Trong vụ phản đối Tom Hayden, Gs. Thiện đã nhập cuộc ngay từ đầu với Gs Groenen và tiếp tục đến phút cuối cùng bằng một trận độn kích thật ngoạn mục. Trong phiên họp khoáng đại của Hội Đồng Quản Trị San Jose/Evergreen Community College District vào tối thứ ba, 2 tháng 6, 87, Gs Thiện đã đơn thân độc mã, bắt thần đến đặt vấn đề và trình bày lập trường về vụ Tom Hayden. Hội Đồng đã phải họp kín và yêu cầu City College xét lại việc mời Tom Hayden đọc diễn văn thì sao họ không nhìn thấy chiến công lật ngược thế cờ của Gs Trần Công Thiện mà còn xô ngược: phản ứng hơi chậm, hơi nhỏ, và hơi ít. Dân ta thường nói: Khi ghét trái bồ hòn cũng méo là vậy.

■ Giáo dân kể rằng sau khi ông Bài ông Thiện được Đức Giám Mục rút lại vụ tuyệt thông, đáng lý mọi người Công giáo phải vui mừng cùng với hai ông vì hai ông đã hy sinh cho Cộng Đồng, nay được minh oan. Thay vì đập đầu xuống đất ăn năn sám hối về âm mưu ám hại người ngay, Cha Dương còn rêu rao những điều sai sự thật về vụ tuyệt thông này. Thực ra hai ông Bài và Thiện không hề bị tuyệt thông một giây phút nào cả. Hai ông đã kháng cáo kịp thời và hiệu lực vụ tuyệt thông bị đình chỉ cho tới khi Đức Giám Mục công khai rút lại quyết định của Ngài.

Để làm giảm uy tín hai ông, Cha Dương bịa chuyện nói rằng hai ông bị vụ tuyệt thông vì đã cầm đầu việc phá lễ, Tòa Thánh đã y án, và hai ông được Đức Giám Mục rút vụ vì đã nhìn nhận tội lỗi và ăn năn hối cải. Đức Giám Mục đã cho Cha Dương biết những điều suy đoán này là hoàn toàn sai. Ngài ngầm ý bảo LM Dương là từ nay trở đi đừng làm vậy nữa. Trò ngậm máu phun người như vậy không nên có nơi một linh mục. Cha Dương còn nói rằng: Tòa Thánh y án vụ tuyệt thông đối với hai ông Bài và Thiện. Thực ra ông Bài và ông Thiện đã kháng cáo với tư cách cá nhân về vụ tuyệt thông. Ban Chấp Hành kháng cáo về hành động của Đức Giám Mục đối với hai thỉnh nguyện hợp tình hợp lý của giáo dân. Ban Chấp Hành cũng khiếu nại với Tòa Thánh về việc cấm lễ và các phép bí tích bằng tiếng Việt của Đức Giám Mục. Trong thư trả lời, Tòa Thánh đề cập đến kháng cáo của Ban Chấp Hành và cho rằng hành động (action) của Đức Giám Mục là đúng thủ tục Giáo Luật. Tòa thánh không hề nói rõ hành động nào. Cha Dương đã thêm mắm thêm muối cho mặn mà và hấp dẫn, bôi nhọ ông Thiện ông Bài cho bồ ghét. Đó có phải là tư cách của một linh mục đứng đắn không?

■ Giáo dân kể rằng nhóm dương gian thường gọi

phe tranh đấu là “nhóm giáo dân ly khai”, họ cho rằng khi lập Vietnamese Catholic Community, Inc., nhóm giáo dân tranh đấu có ý ly khai ra khỏi Giáo Hội. Trong cuộc họp báo ngày 12 tháng 5 năm 1987, Đức Giám Mục Pierre DuMaine đã bác bỏ quan niệm này, Giáo Quyền xác nhận hành động của giáo dân tranh đấu là hợp pháp và không trái giáo luật. Nhóm dương gian vẫn cứ gọi Cộng Đồng là “nhóm ly khai”?

■ Giáo dân kể rằng nhiệm vụ của Ủy Ban Hòa Giải được nêu rõ ràng trong bản tuyên cáo chung là lập kế hoạch tái lập các thánh lễ và bí tích bằng tiếng Việt tại Họ Đạo và các nơi, nhưng Cha Dương đã tự động tổ chức thánh lễ tại nhà thờ St. Elizabeth Milpitas để gài bẫy bắt các giáo dân tranh đấu. Bẫy đã sập nhưng nhìn lại chính Cha Dương bị mắc bẫy nặng nhứt. Cảnh sát Milpitas xác nhận chính phe cha Dương yêu cầu cảnh sát đến tổ chức cuộc hành quân bắt giáo dân. Ai phải trả tiền phụ trội cho 50 cảnh sát viên và hai con chó săn với một lực lượng xe cộ hùng hậu trong suốt thời gian 5 tiếng đồng hồ? Một người ủng hộ Cha Dương tuyên bố là giáo dân tranh đấu đã ngồi vào với 800 người của họ trong nhà thờ! Nhà thờ Elizabeth chỉ có lối 550 ghế làm sao có chỗ cho 800 người.

■ Giáo dân kể rằng Cảnh sát Milpitas đã trắng trợn vi phạm tự do tín ngưỡng bằng cách theo lệnh Cha Dương vào trong thánh đường bắt đuối gần 500 giáo dân. Họ còn đối xử một cách vô cùng dã man với những giáo dân vô tội, dùng dây trói tay và viết số lên má, lên trán, và lên ngực. Chính cảnh sát trưởng Milpitas cũng không cho hành động này là hợp lý, nếu không muốn nói là kỳ thị. Có người nói rằng Đức Quốc Xã đã hành động tương tự đối với phạm nhân.

■ Giáo dân kể rằng trong 11 tháng qua, cha Lưu Đình Dương chỉ ngồi chơi, xoi nước, mỗi tháng lãnh lương đủ. Ngoài ra, ngài còn cấm không cho hai cha Phó phục vụ giáo dân; công việc thường xuyên của Ngài là hội họp với đàn em để nghiên cứu kế hoạch phá rối cộng đồng. Tòa Giám Mục giải thích thế nào về việc các linh mục của Họ Đạo đã được phép không phải phục vụ giáo dân mà vẫn lãnh lương hằng tháng do giáo dân đóng góp. Giáo dân đang thu thập tài liệu về hành vi bất xứng của cha Dương. Có đủ bằng chứng, Đức Giám Mục sẽ có quyết định thích nghi. Chỉ cái tội cố đấm ăn xôi để gây bao nhiêu khốn đốn cho cộng đồng trong 11 tháng qua đủ để gạch tên cha Dương ra khỏi danh sách Linh mục của giáo phận này rồi.

Thư tin

NGUYỄN VĂN HIẾU (San Francisco)

Nơi trú ngụ của Linh mục Lưu Đình Dương từ tháng 7/86 đến nay vẫn là Tòa Giám Mục ở Los Altos. Còn hai Cha Phó của Họ Đạo thì cũng bị Linh Mục Dương tâu hót với Linh Mục Tổng Quản Sullivan và hiện sống trong tình trạng quản thúc. Đi đâu cũng bị theo dõi. Gặp người nào cũng bị để ý. Ngày Chúa Nhật không được làm lễ cho Giáo Dân cùng Cộng Đồng Công Giáo xem. Lý do

để hiểu, thưa ông, vì Linh Mục Dương sợ hai Cha Phó lấy hết credit với giáo dân.

Còn câu hỏi thứ hai của ông về Bản Tin Chân Lý do Linh Mục Dương ấn hành thì đúng như ông nghĩ. Đó là một Bản Văn Tuyên Truyền. Còn về văn chương chữ nghĩa trong Bản Tin Chân Lý ấy, ông khát khe quá. Vì là bản tin nên người chủ trương nghĩ là không cần thiết lắm về cú pháp, bố cục và lời văn nên mới viết như vậy. Chấm câu hơi

lộn xộn. Vả lại người viết những bài nhận định quan điểm ấy là một Linh Mục lúc trước có lần bị khủng hoảng về tâm trí tưởng là không còn làm Linh Mục được nữa đó chứ. Vâng, ông đoán đúng. Đó là Linh Mục Cao Phương Kỳ. Khi nào có dịp xuống San Jose chơi, nhớ ghé Trung Tâm sẽ có dịp hàn huyên nhiều hơn.

LÊ VĂN ĐỒNG (Santa Clara)

Cám ơn vè lời nhận xét của ông sau khi xem xong hai chương trình phỏng vấn Tiến Sĩ Trần An Bài và nhóm ủng hộ Linh Mục Dương trên Đài Truyền Hình Việt Nam Tự Do.

Xin ông cũng thông cảm cho. Ông đòi hỏi hơi quá đáng đấy nhé. Vì một đảng Tiến Sĩ Trần An Bài là một trong những Thẩm Phán trẻ nhất Việt Nam vào thập niên 60 rồi sau đó là Giảng Sư tại Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia thì ăn nói phải lưu loát hùng biện rồi. Còn một đảng gồm mấy anh chị em trẻ tuổi, có người chỉ đáng là môn sinh của Tiến Sĩ Trần An Bài thì làm sao không lúng túng, ăn nói không vụng về trước ống kính được.

Sống ở đây lâu nhìn xa thấy rộng, ông nên thông cảm hơn là trách móc. Vả lại có trách móc xin ông gửi thư trách móc thẳng với anh em nhóm ủng hộ Linh Mục Dương đó, chứ trách móc chúng tôi thì cũng bằng thừa.

Còn chuyện ông đề nghị với chúng tôi là tố với Cảnh Sát San Jose về một số anh em trong nhóm ủng hộ Linh Mục Dương tổ chức liên hoan bằng cách giết con đó ăn thịt. Chúng tôi xin thưa với ông là dù ông có cho biết ngày giờ, địa điểm và người làm thịt, chúng tôi cũng không tố cáo được vì làm như vậy người Mỹ chỉ cười người Việt Nam mình thôi. Được một cái lợi nhỏ nhưng mang tiếng cả Cộng Đồng Việt Nam. Chúng tôi xin cảm ơn về lòng tốt và sự giúp đỡ của ông nhưng vì nghĩ đến tương lai lâu dài của người tị nạn Việt Nam chúng tôi nghĩ là chúng tôi thiệt thòi hơn là để cho Cộng Đồng thiệt thòi. Nếu có dịp gặp gỡ nhóm ủng hộ Linh Mục Dương đó, có dịp sinh hoạt với ông, ông nên lấy lời hay lẽ phải ra khuyên họ. Thịt thà ở đây thiếu gì, thèm khát gì giống đó. Người Mỹ ở đây người ta tôn trọng và quý con đó vô cùng mà anh em lại bắt ăn thịt, nếu người Mỹ biết được thì kỳ lắm. Tôi nghĩ ông cũng quen biết ít nhiều với Linh Mục Lưu Đình Dương, ông nên nói thẳng để Ngài khuyên bảo anh em nhóm ủng hộ Ngài nên chấm dứt chuyện đó kéo mang tiếng cả Cộng Đồng Việt Nam.

Không, chúng tôi sẽ không nói đâu, vì nói người ta sẽ bảo chúng tôi không thích anh em đó mà chúng tôi nói ra nói vào. Cám ơn ông nhiều. Kính.

ÔNG THU HẢI (Oakland)

Nhận được thư, đọc lên là nhớ ông ngay. Làm sao quên được bộ quần áo màu vàng bình dị của ông với mẫu người đạo đức trong tâm hồn và hành động.

Chúng tôi vẫn tâm niệm: “Đem thứ tha vào nơi lừng nhục - Đem an hòa vào nơi tranh chấp”. Chúng tôi sẽ không làm điều gì để cho con đường cải tà quy chánh của Linh Mục Dương cũng như phe nhóm ủng hộ bị tắc nghẽn. Như ông thấy đó, chúng tôi lòng vẫn rộng mở để thứ tha, để rồi cùng nhau xây dựng nếu Linh Mục Dương chịu rời bỏ chủ trương vu khống và mạ lị Cộng Đồng chúng tôi. Kính.

BÀ NGUYỄN THỊ MIÊU (Hayward)

Câu hỏi này đáng lý chúng tôi gửi cho Đức Giám Mục DuMaine và Linh Mục Lưu Đình Dương trả lời thì đúng hơn vì bà hỏi chúng tôi là tại sao Đức Giám Mục DuMaine sau một tháng ký kết Bản Tuyên Cáo và Hòa Giải với CĐCGVN vẫn chưa tái lập các Thánh Lễ tại Họ Đạo mà lại mở tại nhà thờ Thánh Elizabeth ở Milpitas là làm sao.

Thưa bà, bà ở Hayward mà bà cũng quan tâm và xót xa trước biến cố tôn giáo xảy ra ở San Jose như vậy. Chúng tôi rất lấy làm cảm kích vì tấm lòng của bà đã dành cho Cộng Đồng chúng tôi nhưng thưa bà, bởi lẽ khi người ta vẫn chưa thật lòng hòa giải, thật lòng muốn giải quyết vấn đề. Người ta vẫn còn ý muốn lừa lọc thì người ta vẫn có trăm ngàn cách để hoãn binh, để bảo là Thánh Lễ ở Trung Tâm Họ Đạo vẫn chưa tiện để mở lại được và người ta đã mở ra ở Milpitas với kế hoạch lấn đất dành dân, với chủ trương dùng sức mạnh của Cảnh Sát và chó săn để đàn áp giáo dân và như Bà đã đọc thấy trên Báo chí Mỹ tuần qua, người Mỹ ở Milpitas, Union City, Hayward đã xúc động khi nhìn thấy cảnh chó săn lại được dàn ngang trước nhà thờ và Cảnh sát đội mũ sắt với sắc phục đen tiến vào nhà thờ với nhiều toán khác nhau và mỗi toán có hai người trong nhóm ủng hộ Linh Mục Dương thắp tùng vào để chỉ điểm cho Cảnh Sát để Cảnh Sát lừa những giáo dân ra khỏi nhà thờ. Đây là lần thứ hai trong lịch sử Giáo Hội Công Giáo trên thế giới, một Giám Mục và một Linh Mục Việt Nam đã đồng lõa trong việc xử

dụng tiền của Dân Chúa đóng góp để mướn Cảnh Sát và chó săn đàn áp lại Dân Chúa và Dân Chúa này lại là Dân Chúa Việt Nam.

Xin bà cầu nguyện nhiều cho Đức Giám Mục DuMaine, cho Linh Mục Lưu Đình Dương và phe nhóm được thức tỉnh, được soi sáng để ngừng làm những việc ô danh Chúa và Giáo Hội. Kính.

LÊ TẤN TRẠNG (Seattle)

Cám ơn lời khen của ông về cuốn phim video "Ước Mơ Giáo Xứ" cũng như ghi nhận những lời chỉ giáo của ông và đã chuyển những lời đề nghị của ông qua Ban Phim Ảnh để nghiên cứu và thực hiện. Kính.

NGUYỄN VĂN UYÊN (Houston - Texas)

Câu chuyện "Đứng ở cầu nhìn lại quê hương" của anh chúng tôi đã đọc, rất hay nhưng tiếc không đăng được vì không hợp nội dung của Chính Nghĩa. Xin anh gửi cho bài khác. Thân.

NGUYỄN THỊ TÂM (Santa Ana)

Những lời tố cáo của chị, chúng tôi chỉ biết ghi nhận và chia sẻ với chị mà thôi. Còn thẩm quyền để giải quyết xin chị liên lạc với Đức Giám Mục Norman F. Mc. Farland ở số 2811 E. Villa Real Drive, Orange, CA 92667 để Đức Giám Mục khuyến bảo và sửa trị một Linh Mục dưới quyền của mình làm điều sai trái.

Ngoài ra chị có thể liên lạc thêm với Bộ Y Tế của tiểu bang ở Sacramento để nơi này điều tra và những hành vi bất hợp pháp của Thầy lang Châm cứu. Chúc chị may mắn. Kính.

ÔNG QUẢN HƯƠNG (Santa Ana)

Chúng tôi cũng nhận được một số thư từ tố cáo, về chuyện cờ bạc của vị đó. Nhưng bởi lẽ chúng tôi là giáo dân ở San Jose, chúng tôi đâu có thể lại đi cầu cứu với Đức Giám Mục Mc. Farland ở Orange được. Ông và giáo dân ở Santa Ana có quyền liên lạc và tố cáo thẳng với vị Giám Mục sở tại về hành vi cờ bạc có tính cách nghề nghiệp của vị đó tại Las Vegas. Chúng tôi nghĩ Tòa Giám Mục có biện pháp gì không thì chúng tôi nghĩ là tùy thuộc mức độ cờ bạc của vị đó. Đánh bạc để giải trí hay đánh bạc vì máu đỏ đen. Như ông kể lại, đánh bạc mà thua ở Harrah's, Las Vegas rồi mướn tiền của giáo dân đánh rồi thua luôn và quịt luôn không trả thì quả thật có máu đỏ đen quá. Chúc ông đạt được ý nguyện hơn.

ÔNG NGUYỄN VĂN MÙI (Dallas - Texas)

Chúng tôi rất cảm kích những lời chia sẻ của ông. Còn về việc ông hỏi việc thành lập các Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam ở các nơi có dẫm chân lên Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ không. Thưa ông, hai tổ chức tuy cùng một mục đích là phục vụ Thiên Chúa, Giáo Hội và Cộng Đồng Dân Chúa nhưng phương cách hoạt động khác nhau. Sau đây chúng tôi xin trưng dẫn một vài điểm khác nhau để ông nhận diện rõ ràng.

1. Khác về việc phục vụ Cộng Đồng.

— CĐCGVN sẽ cung cấp miễn phí một số dịch vụ Cộng Đồng.

* Đoàn tụ gia đình.

* Thị thực chữ ký.

* Phiên dịch giấy tờ.

* Thông dịch trước các cơ quan công quyền.

* Tìm việc làm.

— Liên Đoàn Công Giáo không chủ trương cung cấp những dịch vụ trên.

2. Bảo tồn văn hóa Việt Nam.

— CĐCGVN sẽ tổ chức các lớp dạy tiếng Việt cho con em.

— CĐCGVN sẽ thiết lập những chương trình hướng về nguồn, về văn hóa dân tộc.

— Liên Đoàn Công Giáo không chủ trương những việc trên.

3. Bảo vệ đời sống của người tị nạn Công Giáo.

— CĐCG mở quỹ tương tế, lập Trung Tâm Cao Niên, lập nghĩa trang Bảo Trợ Ôn Thiên Triệu.

— Liên Đoàn Công Giáo không chủ trương thực hiện những hoạt động trên.

Vì khuôn khổ chật hẹp của tờ báo chúng tôi chỉ nêu lên một số điểm khác biệt của CĐCG và LĐCG. Chúng tôi sẽ đề cập chi tiết hơn khi thuận tiện.

Việc thành lập CĐCGVN tại các địa phương sẽ không dẫm chân lên LĐCGVN tại Hoa Kỳ được vì Liên Đoàn chỉ hoạt động tại Hoa Kỳ. Còn Cộng Đồng Công Giáo trong tương lai sẽ phát triển khắp thế giới ngoại trừ các nước Cộng Sản. Liên Đoàn chỉ có tiếng, chỉ có cái sườn. Còn Cộng Đồng là một thực thể với một sức mạnh thật sự. Chúc ông may mắn. Kính.

ÔNG TRẦN VĂN LIÊN (San Diego)

Đúng như ông nói thành phố của ông là một thành phố ôn hòa và với một tài lãnh đạo khôn

ngoan của Cha Biên làm sao Cộng Đồng nơi đó không tốt đẹp được.

Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose trong tương lai khi bình an sẽ cử đại diện đi thăm hết tất cả các Cộng Đồng bạn. Cảm ơn về sự chia sẻ và ủng hộ của ông dành cho Tuần báo Chính Nghĩa.

BÀ NGUYỄN THỊ MÃO (San Francisco)

Bà đã nhận được cuốn băng "Ước Mơ Giáo Xứ" rồi chứ. Bà đừng ngại gì, phim hư cứ gửi lại rồi chúng tôi sẽ đổi lại cuốn khác. Khi nào cuốn "Ước Mơ Giáo Xứ II" hoàn thành chúng tôi sẽ gửi đến bà ngay.

ÔNG TRÙM TRÂM (Lê Văn Trâm) (Pasadena)

Ở đâu cũng vậy hết đó ông. Biết làm sao bây giờ. Đây cũng là nỗi buồn của Giáo Hội ở cuối thế kỷ 20 này. Tư cách của Linh Mục Lưu Đình Dương như vậy, ông ở xa mà ông còn biết như thế, còn biết cả những hệ lụy của Cha Dương ở Los Angeles, ở New York, ở Paris thì làm sao làm Chánh Xứ được. Nhưng ông cũng nên thông cảm cho Cha Dương vì Cha còn trẻ quá biết bây giờ. Chỉ biết cầu nguyện thôi. Kính.

ÔNG NGUYỄN VĂN HUNG (New Orleans)

Đành chịu, không thể nào tìm được đủ bộ Chính Nghĩa từ số 1 cho ông. Còn chuyện Linh Mục Cao Phương Kỷ, ông có người thân đi tu ở đây, ông đã được nghe kể do chính người thân của ông. Bởi vậy, ông mới thông cảm với Chính Nghĩa như vậy.

Chính Nghĩa không bao giờ đặt điều, thêm bớt, nhất là khi trình bày về các Cha. Ông cứ tìm đọc cuốn nói về các Linh Mục ở San Jose do các chủng sinh viết thì rõ hơn cả. Tuy nhiên cũng có vài điều trong đó nói cũng không được nghiêm chỉnh lắm.

ÔNG NGUYỄN VĂN QUÁT (San Jose)

Chuyện ông đề nghị chúng tôi đang nghiên cứu để thi hành. Xin ông liên lạc trực tiếp với chúng tôi ở số 224-2470. Có nhiều chuyện cần nhờ ông. Mong tin ông. Kính.

Chúng tôi đã nhận được các thư sau đây:

Bà Trần Thanh Thu (Oakland)
Ông Lê Văn Sảnh (Houston - Texas)
Ông Thái Văn Long (Marysville)
Ông Trùm Thành (Sebastopol)
Ông Nguyễn Văn Nghĩa (San Leandro)
Bà Phạm Minh Hương (Seattle)
Ông Nguyễn Văn Quyền (Auburn)
Ông Nguyễn Văn Na (Washington D.C.)
Bà Trần Thị Tắm (Ottawa - Canada)
Ông Nguyễn Văn Luyện (Santa Ana)
Bà Nguyễn Thị Dị (Santa Ana)

Sẽ lần lượt trả lời quý vị.

Kính

NGƯỜI BU U TÍN

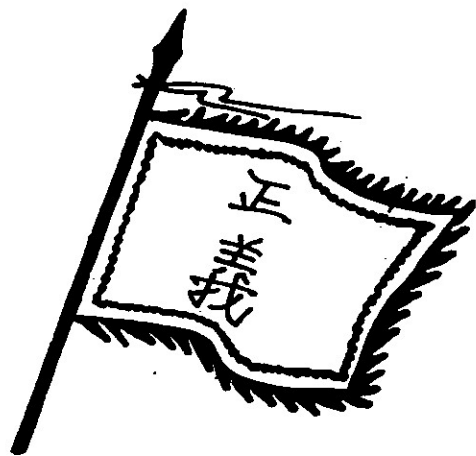
Giáo Sư Trần Công Thiện và Tiên Sĩ Trần An Bài gửi kháng thư đến đại diện Sở Cảnh Sát Milpitas đêm 7-6-1987.

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: VI PHẠM THỎA HIỆP.

Bản thỏa hiệp hòa giải ngày 10 tháng 5 năm Đinh Mão 1987 vừa được ký kết xong, hai tuần lễ sau đó, Triều đình bắt đầu vi phạm. Cuộc đình chiến mỏng manh kết thúc một cách nhanh chóng, hòa bình vỡ tan như bọt biển. Đối với Doanh Tuấn Giáo, sự bội ước của Triều đình là một vi phạm trắng trợn, cố tình đạp trên công luận và có tính cách thách thức những người chống đối.

Theo sử sách đã được ghi chép cẩn thận, ngày 31 tháng 5 năm Đinh Mão 1987, sau khi có được sự đồng ý của Hoàng Đế Thạch Đỗ Ma và Tể tướng Xú Uế Vân, Tổng trấn Lộ Dung quyết định cử hành một cuộc tế tự tại Đền thờ Lũy Dẫn Bình ở trấn Miêu Phá Thạch. Cuộc tế có tính cách lên lút nên chỉ có thủ hạ và những người theo Lộ Dung được thông báo. Một điểm quan trọng khác là việc chọn lựa đền thờ Lũy Dẫn Bình để làm nơi tế tự. Đền thờ này nằm sát chân núi Miêu Phá Thạch, chỉ có một đường độc đạo duy nhất và được xem là vùng "khỉ ho cò gáy". Với việc chọn lựa địa điểm hiểm trở như thế, Triều đình một mặt định đánh lừa Doanh Tuấn Giáo, mặt khác muốn thử thách khả năng nhóm Chân Lý Thái Bình trong kỹ thuật điều động nghĩa quân đến chỗ hiểm yếu.

Đầu giờ Mùi ngày 31 tháng 4, Hỏa Tâm Đại Hiệp Trương Võ Huỳnh được quân thám báo phúc trình đầy đủ về cuộc tế tự của Lộ Dung. Đích thân ông và một vài nghĩa quân khác phi ngựa như bay về Miêu Phá Thạch. Khi ông đến nơi, cuộc tế

đã gần kết thúc. Thực sự, ông chỉ muốn đến quan sát địa hình địa vật để chuẩn bị cho những kế hoạch về sau. Nhưng Lộ Dung đã chuẩn bị trước. Bóng dáng của Hỏa Tâm Đại Hiệp và nhóm nghĩa quân vừa xuất hiện ở cổng Đền Thờ, lập tức một toán Cảnh Bị đã được phe Lộ Dung thuê mượn, nhào ra khóa chặt tay ông và ghép ông vào tội phá rối tế tự. Rõ ràng là Lộ Dung và Triều đình đã sắp đặt kế hoạch bắt bớ người vô cơ để dấn mặt Doanh Tuấn Giáo.

Điều quan trọng ở đây là việc vi phạm bản hòa ước ngày 10 tháng 5 năm Đinh Mão 1987. Điểm thứ nhất trong phần trách nhiệm của Hòa Giải Bang có nêu rõ: Hòa Giải Bang có nhiệm vụ ấn định lịch trình tái lập các cuộc tế tự tại Doanh Tuấn Giáo và tại các Đền thờ ở các Trấn. Bút mực đã rõ ràng trước mắt mọi người. Thế mà Triều đình và Lộ Dung vẫn cố tình tự động mở lại cuộc tế tự, bất chấp Hòa Giải Bang và bản hòa ước. Thêm một điều nữa là việc họ ra lệnh cho bọn Cảnh Bị bắt giữ người vô cơ. Khi Hỏa Tâm Đại Hiệp bị bắt giữ, cuộc tế đã hoàn toàn chấm dứt trong sự an bình. Thế mà họ vẫn vu khống cho ông là phá rối tế tự. Hành động này trở thành ngôi pháo lệnh, đưa Doanh Tuấn Giáo trở lại thế đấu tranh sôi sục, tương tự như những ngày của tháng 7 và tháng 8 năm Bình Dần 1986.

Trong suốt tuần lễ đó, Doanh Tuấn Giáo kêu gọi toàn thể dân chúng quyết tâm bày tỏ thái độ, chống lại sự khiêu khích của Triều đình. Nhưng Triều đình vẫn giả bộ làm ngơ, không hề chịu nhận

là “cha ăn cướp”. Cùng lúc, Lộ Dung cho phổ biến yết thị, chính thức mở cuộc tế tự cuối tuần tại Đền thờ Lữ Dẫn Bình và mời gọi dân chúng tham dự. Điều này được hiểu như là lời tuyên chiến của vị Tổng trấn lưu vong. Doanh Tuấn Giáo chuẩn bị hàng ngũ. Ngày 7 tháng 6 năm Đinh Mão 1987, đoàn người ngựa đông đảo của Doanh Tuấn Giáo lấy huyết lộ Đệ Lục Bát Thập, lên hướng Bắc, tiến về Miêu Phá Thạch với khí thế bùng bùng sôi sục.

Trước cổng đền thờ lúc bấy giờ là một nhóm thủ hạ Lộ Dung đang đứng dàn hai bên, giả dạng đón mời những người đến dự tế. Đoàn người đông đảo của Doanh Tuấn Giáo hiên ngang tiến vào Đền thờ trước sự khép nép của bọn thủ hạ Lộ Dung. Chỉ khoảnh khắc sau, Đền thờ đã chật cứng người của Doanh Tuấn Giáo. Và chiếc bẫy của Triều đình bắt đầu sập xuống. Một tên thủ hạ Lộ Dung, lạ hoắc, tiến ra Chánh điện, leo lên bực cao và bắt đầu thuyết giảng. Hắn dùng toàn những lời đạo đức để khuyên nhủ mọi người nên giữ ôn hòa. Quả là đối trá. Những người cầm đầu phe Lộ Dung như Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, Tế tướng Xú Uế Vân và Lộ Dung lúc nào cũng nhân từ đạo đức ngoài môi miệng. Trái lại bên trong là một sự toan tính, lừa lọc, tìm cách hãm hại, đàn áp những người chống đối. Thầy nào trò ấy. Tên thủ hạ thực ra dùng những lời lẽ để trừ tức nhóm Chân Lý Thái Bình. Doanh Tuấn Giáo biết chiếc bẫy đã giăng ra, nhưng họ chấp nhận chiến đấu. Họ gào thét, la lối, tẩy chay, đòi đuổi tên thủ hạ khỏi Chánh điện. Lúc bấy giờ, tội ác của Lộ Dung được phơi bày.

Bọn Cảnh bị đã được thuê mướn bắt đầu tiến vào Đền thờ với y giáp và vũ khí đầy đủ. Chúng được bọn thủ hạ Lộ Dung dẫn đi từ hàng ghế một, chỉ điểm những người thuộc Chân Lý Thái Bình. Bọn Cảnh bị bắt chấp luật lệ công pháp, dùng võ lực lôi kéo những người chống đối ra khỏi Đền thờ. Cảnh tượng lúc bấy giờ trở thành hỗn loạn. Tiếng kêu la, tiếng phản đối, tiếng hét của hai phe đồng loạt nổi lên. Lần lượt tất cả những người của Doanh Tuấn Giáo bị bọn Cảnh bị dùng sức mạnh đẩy ra ngoài. Cuối cùng bạo lực làm bá chủ. Những người của Doanh Tuấn Giáo khi bước ra ngoài cảm thấy buồn thảm thía. Thảm thía về câu nói của Thiên Sai Giáo Chủ cách đây 2000 năm. Đền thờ đã trở nên nhơ bẩn vì sự sắp đặt, đánh đập, bắt bớ của bọn Cảnh bị, lối điểm chỉ hung hăng của thủ hạ Lộ Dung. Tất cả những điều độc ác trên đều xuất phát từ đầu óc và con tim của

những người có chức vị cao trọng của Thiên Giáo, những người luôn luôn kêu gào sự yêu thương và hòa bình.

Tục truyền rằng vào một ngày đầu tháng 6, không rõ năm, tại khu rừng cấm nằm sát dãy núi Âm Cảnh có 3 người thợ săn đang gò lưng trên mình ngựa, mãi miết đuổi theo con mồi. Cả ba đều cho thấy một kỹ thuật săn bắn tuyệt hảo; vừa phi ngựa, vừa xạ tiễn tới tấp vào con mồi một cách điều luyện. Tuy nhiên, con thú nhỏ đang chạy trước đầu ngựa của 3 người thợ săn cũng lanh lợi không kém. Nó biết xử dụng tất cả các kiểu chạy để tránh né những mũi tên liên tiếp nhắm vào nó. Lúc chạy thẳng, lúc chạy vòng, lúc chạy chữ chi, lúc chạy lung tung và lúc nào nó cũng phải chạy. Cả ba người thợ săn đã buông ra cả hàng chục mũi tên mà con thú ương ngạnh vẫn chưa chịu khuất phục.

Cuộc rượt đuổi kéo dài từ sáng sớm cho đến chiều tối vẫn chưa kết thúc. Ba người thợ săn đuổi theo con mồi từ bia rừng và càng lúc càng vào sâu tít bên trong. Lúc bấy giờ trời bắt đầu sẫm tối. Cả ba mãi miết đuổi theo con thú, vô tình quên cả thời gian và không gian. Mãi đến lúc nghe thấy tiếng

nước đổ ầm ầm từ một thác nước cao gần đấy, họ mới giật mình, cảm thấy thấm mệt. Họ đành buông tha con mồi, dáo dác tìm giòng nước. Những vục nước lạnh làm dịu hẳn cơn khát như điên như dại. Sau khi lấy lại được sinh khí, họ bắt đầu định lại phương hướng để tìm đường về. Nhưng trời đã tối, cảnh vật chung quanh nhạt nhòa mờ mịt. Chung quanh họ là những bụi cây rậm rạp, không một khoảng đất trống. Cách đấy không xa là một chiếc cầu gỗ bắc ngang giòng suối rộng. Cả ba quyết định vượt qua cầu với hy vọng tìm thấy một cửa hang hoặc một khoảng đất trống để hạ trại qua đêm.

Phải mất một lúc lâu họ mới đến được đầu cầu bên kia. Cả ba đều không ngờ là họ vừa đặt chân vào dãy núi Âm Cảnh, vùng đất chưa bao giờ có dấu chân người. Trời tối đen như mực, đưa tay ra phía trước không trông thấy. Cả ba lưỡng lự không biết xoay trở thế nào. Bất ngờ họ phát hiện một đốm sáng lập lờ mờ từ đằng xa. Cả ba mừng rỡ, mò mẫm, tiến về hướng có chấm sáng. Họ hy vọng đó là ánh lửa của bọn tiều phu hoặc thợ săn cũng đang lạc đường như họ. Nhưng càng đi họ càng thất vọng vì ánh sáng càng lúc như muốn chạy ra xa hơn, đi mãi không thấy đến. Khi 3 người bắt đầu nản chí định bỏ cuộc, họ chợt thấy ánh sáng dần dần hiện rõ thêm. Tiến đến gần hơn, họ nhận ra ánh sáng được phát ra từ chiến đèn lồng treo lủng lẳng dưới vòm một chiếc cổng vĩ đại. Cả ba không ai bảo ai đều đứng khựng lại vì họ cùng lúc nhìn thấy hai chữ đại tự lơ mờ trên bức tường màu xám tro: “Âm phủ”.

Bên trong bức tường là vùng tối đen hun hút, không một tiếng động, không người canh gác. Chỉ có tiếng gió thổi, khua động lá cây xào xạc. Thỉnh thoảng có tiếng hú lạnh lạnh từ xa vọng lại. Bất thình lình một cơn lốc nổi lên, bụi cát bay mù mịt. Cả ba người thợ săn bị cơn lốc xoáy tít, nhấc bổng khỏi mặt đất, hút mạnh vào bên trong. Sức mạnh của gió làm cả ba đều bất tỉnh. Khi mở mắt tỉnh dậy, họ thấy đang nằm trên một nền đá lạnh, bốn bề tối om om, lạnh lẽo. Chưa kịp định thần, cả đều giật mình vì một vùng ánh sáng lóe lên với sức nóng khủng khiếp hắt vào mặt. Trước mặt họ là một cái lò vĩ đại bên trong củi dầu cháy phừng phừng. Phía trên là một chảo dầu sôi sùng sục, khói tỏa nghi ngút. Hơi nóng khủng khiếp. Nhưng sức nóng vẫn không kinh hãi bằng tiếng la hét đau đớn của hàng ngàn người đang lúc nhúc quần quai trong chảo dầu. Da thịt của họ ửng đỏ, lấm tẩm

máu; nhiều chỗ cháy xém, khét lẹt. Lốp da bên ngoài cháy rít, trương to, phồng lên xẹp xuống, bong bóng vỡ lớp lớp. Cảnh tượng ghê rợn ấy vẫn không làm 3 người thợ săn sợ sệt. Tất cả đều giữ vẻ thản nhiên.

Bất thình lình nền đất dưới chân họ rung chuyển dữ dội. Mặt đất chao đi chao lại, nứt ra làm hai khiến cả 3 rơi xuống một vục sâu. Trước mặt họ là một giòng sông lớn có một chiếc cầu bằng giấy. Dưới lòng sông không một giọt nước, chỉ lấp loáng thân mình bóng nhẫy của hàng triệu con rắn đủ loại. Chúng cất cao đầu, há mồm đỏ loét chờ đợi những thân người rơi xuống từ chiếc cầu giấy. Trên cầu là một cảnh tượng rối loạn, cả hàng ngàn người chen lấn xô đẩy, dẫm cả lên nhau, cố gắng vượt qua cầu. Họ bám vào những sợi giấy lòng thông, mỏng manh, đu đưa như trò xiếc. Chốc chốc lại có tiếng la hãi hùng của những kẻ đuối sức, buông tay rơi vào giữa đám rắn. Trong chớp mắt, thân thể kẻ kém may mắn biến thành một đồng xương vụn, thịt da đã nằm gọn lớn trong bụng những chú rắn đói. Xem cảnh rắn ăn thịt người một lúc lâu có lẽ đã nhàm, 3 người thợ săn lộ vẻ chán nản, dáo dác nhìn chung quanh.

Như có sự xếp đặt, một luồng gió mạnh cuốn thốc cả ba đến trước một khoảng đất trống. Trước mắt họ là cảnh hàng ngàn người đang vùng vẫy, hai tay bị trói chặt vào những trụ sắt nung đỏ. Những lưỡi dao sắc bén không người điều khiển, đều đặn xẻo từ miếng thịt ngọt lịm. Bầy chó ngao hung dữ, nhe nanh chờ đợi những miếng thịt đầy máu. Phía bên trong, trên những chiếc bàn cắm đầy chông nhọn, những người khác bị cột chặt chân tay, ra sức đẩy dụa. Lưỡi cưa sắc bén phía bên trên từ từ hạ xuống, đưa qua đưa lại vài nhát. Tiếng rú thất thanh ré lên. Thân thể kẻ xấu số trở thành hai khúc, đầu một nơi, chân một nẻo.

Cả ba người lần lượt được đưa đi xem tất cả những màn tra tấn của Âm Phủ. Điều lạ lùng là họ vẫn thản nhiên, điềm tĩnh, không chút xúc động. Cuối cùng, một người trong bọn họ chắt lưỡi, thốt lên lời than van: “Hành hạ tra tấn như thế này làm sao chúng nó sợ. So với phương pháp của mình, mấy trò này vẫn thua xa”.

Lúc bấy giờ cả Âm Phủ quay cuồng như tức giận. Đất đai rung chuyển, tiếng động nổi lên ầm ĩ. Mưa, gió, nước, lửa ào ạt kéo tới. Tất cả đều hỗn loạn. Có tiếng nói vang rền như thanh la, chát chúa, đầy sự giận dữ: “Giới cho những tên thợ săn ngạo mạn! Chúng bay chưa nếm thử nên chúng

bay tướng có thể chịu đựng được. Ta sẽ cho chúng bay biết mùi trong chốc lát. Tuy nhiên, trước khi ra tay, ta muốn chúng bay mau mau cung khai tên họ để ta cho bọn quỷ sứ ghi vào sổ lý hình”.

Người thợ săn có vóc dáng bé nhất, nhanh nhẹn tiến lên một bước nói to:

— Chúng tôi đi săn bắn chẳng may lạc đường vào Âm Phủ. Chúng tôi thực tình không muốn xem những cảnh tra tấn, hành hạ tội nhân. Lý do dễ hiểu là chúng tôi có những phương pháp đầy đạo thật tinh vi, hơn xa Âm phủ nhiều.

Giọng vang rền lại nổi lên:

— Cha chả! Bọn bay vẫn còn ngạo mạn xem thường chốn Âm ty. Từ xưa đến nay, chưa bao giờ có ai chê bai Âm phủ kém cõi về hình phạt. Ta đã nhân nhượng với chúng bay quá xa rồi. Mau mau kê khai lý lịch và quê quán để ta tiện bề sổ sách.

Một trong hai người thợ săn có vóc dáng cao lớn đồng đặc cất cao giọng:

— Ta là Tể tướng Xú Uế Vân, Đệ Nhất Võ quan của Hồ Sinh. Còn đây là Tổng trấn Lộ Dung, Tổng trấn của Doanh Tuấn Giáo. Vừa nói ông vừa chỉ vào người thấp bé.

Ông ngừng giọng, hít một hơi dài cho đầy buồng phổi, tiếp tục:

— Còn đây là Hoàng đế Thạch Đồ Ma, Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Ba chữ “Thạch Đồ Ma” vừa thoát ra khỏi cửa miệng, lập tức cả Âm phủ rung động. Tiếng khóc la nổi lên như rươi. Tiếng khóc la lần này không phải là của đám tội nhân nhưng là tiếng khóc than của bọn quỷ dữ. Tiếng nói lúc ban đầu lại nổi lên, không còn mạnh mẽ như trước, trái lại, có vẻ như van lơn:

— Hôm nay Âm phủ chúng con được Tam Đại Nhân dời gót ngọc đến viếng thăm, thật là một đại hồng phúc. Chúng con nghe danh Tam Đại Nhân đã lâu, nay mới có dịp diện kiến. Quả là danh bất hư truyền. Chúng con cảm thấy xấu hổ vì những trò tra tấn hành hạ của chúng con trở thành mùa riu qua mắt thợ. Trước sau gì chúng con cũng bị thất nghiệp, bị đuổi ra khỏi Âm Ty. Vậy trước khi trở thành quỷ đói, chúng con muốn Tam Đại Nhân vui lòng kể sơ sơ cách thức hành hạ người dương thế của Tam Đại Nhân để chúng con được sáng mắt ra và có dịp học hỏi thêm.

Hoàng đế Thạch Đồ Ma lúc bấy giờ đưa mắt ra hiệu cho Tể tướng Xú Uế Vân. Vị Đệ I võ quan của Hồ Sinh gằn giọng:

— Ta muốn nói chuyện với kẻ nào đang chịu hình phạt nặng nhất ở đây.

Trong chớp mắt, một bóng người hình thù quái dị được đưa đến trước mặt Tể tướng Xú Uế Vân. Anh ta là người ở dưới Âm phủ thâm niên nhất và chịu gia hình nhiều nhất, đủ kiểu đủ cách. Hoàng đế Thạch Đồ Ma từ từ bước lại gần anh, dáng điệu trông rất nhân từ:

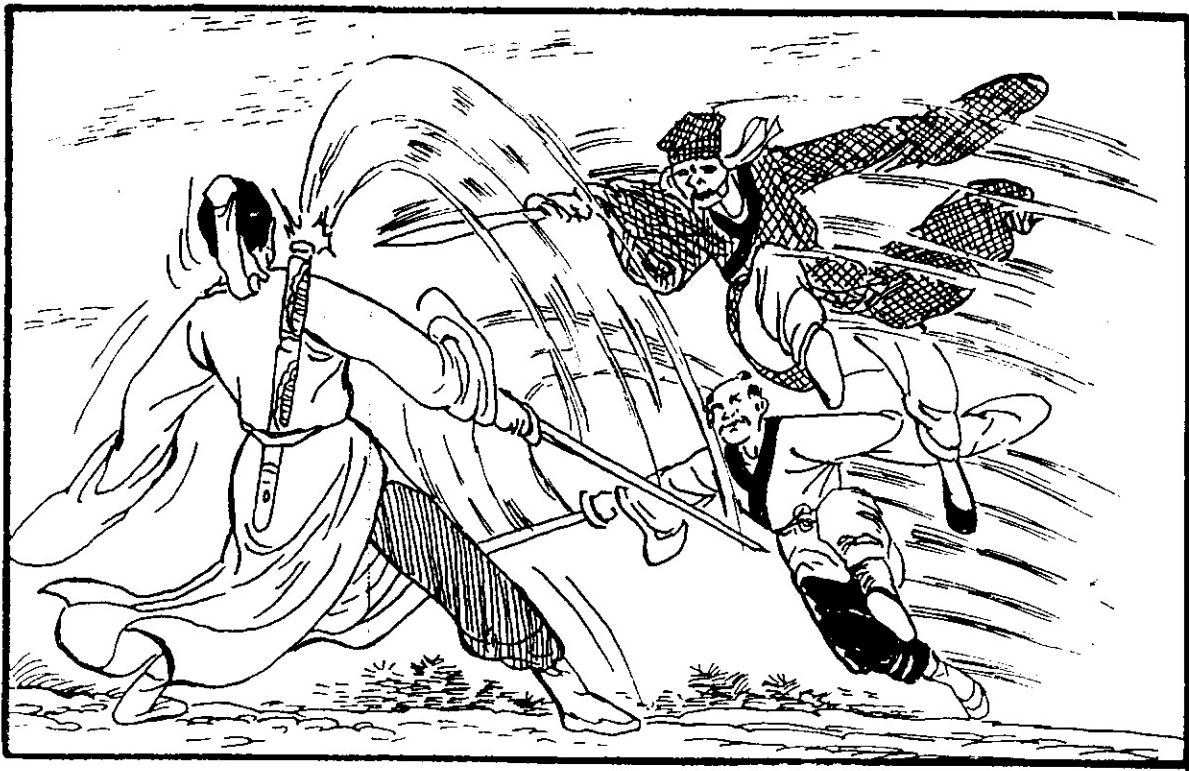
— Ta biết nhà ngươi ở đây đã lâu và đã trải qua nhiều hình phạt. Ta muốn hỏi thử nhà ngươi là nếu bây giờ Diêm Chúa cấp giấy phép cho ngươi trở lại dương thế và được tá túc ở Hồ Sinh một ngày, nhà ngươi có bằng lòng không?

Thân người chao đi thật nhanh, anh ta hét lên một tiếng kinh hãi, đầu đón, hai tay chấp trước ngực, quỳ lạy Hoàng đế Thạch Đồ Ma như tế sao. Nước mắt dàn dụa, vừa nức nở, vừa thảm thiết van xin:

— Muôn tâu Lệnh Cửu Trùng! Xin tha cho con. Ở dưới Âm phủ này, hình phạt cách nào, ở lâu bao nhiêu con cũng chịu được. Về Hồ Sinh, chỉ trong một giờ là con sống không nổi!

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CƯƠNG QUYẾT ĐẬP TAN BẠO LỰC.

Ngày buổi tối ngày 7 tháng 6 năm Đinh Mão 1987, sau khi được tin 4 người của Chân Lý Thái Bình bị bọn Cảnh Bị bắt giữ vô cớ, dân chúng kéo nhau về Doanh Tuấn Giáo để bày tỏ sự uất ức vì bị đàn áp trắng trợn. Cả bốn người bị bắt giữ, gồm hai phụ nữ yếu đuối và hai tráng niên, đã bị bọn Cảnh bị dùng phương pháp bắt giữ một cách độc ác. Chúng lại còn xử dụng một kiểu cách thật man rợ mọi rợ là dùng mực vẽ trên mặt và thân thể của những người bị bắt giữ. Không thể chấp nhận những hành động đầy thú tính của bọn Cảnh bị, hàng trăm nghĩa quân của Chân Lý Thái Bình tức tốc lên đường tiến về bản doanh của bọn Cảnh bị ở Miêu Phá Thạch. Khi tiếng trống sang canh vừa điểm, đoàn người ngựa của Chân Lý Thái Bình đặt chân vào thủ phủ Miêu Phá Thạch. Các tên Cảnh bị cảm thấy lo sợ, dàn hàng ngang cố thủ chặt chẽ. Không một điều đáng tiếc xảy ra. Dân chúng của Doanh Tuấn Giáo chỉ muốn cảnh cáo bọn Cảnh bị về cách đối xử dã man của chúng. Họ trao kháng thư cho tên Cảnh bị trưởng và yêu cầu hẳn phải có thái độ với những thuộc hạ đã vượt quá quyền hạn. Nếu không, ánh sáng công lý sẽ được nhờ đến để đưa những kẻ văn minh nhất thế giới về đúng vị trí của họ.

Tuy nhiên tất cả tội ác của Cảnh bị chỉ có thể xảy ra nếu được sự đồng ý của Triều đình và Lộ Dung. Trước đây, sau Lễ Trao gươm cho Lộ Dung ngày 16 tháng 8 năm Bính Dần 1986, khi công luận chê trách hành động cho phép Cảnh bị và khuyến ngao ngang nhiên tiến vào đền thờ để đàn áp dân chống đối. Hoàn đế Thạch Đỗ Ma đã chối phăng trách nhiệm và tuyên bố là ông hy vọng điều ấy sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Thiên tử nói đi, thiên tử dại. Thiên tử nói lại mới là “Thiên Tử của... Hồ Sinh”. Chưa đầy một năm sau, Cảnh bị và khuyến ngao lại tái xuất hiện ở nơi thờ tự. Và lần này tinh vi hơn, tàn bạo hơn, và “chửi cha” công luận hơn hết. Hiệp ước hòa giải trở thành tờ giấy lộn. Lãnh đạo tinh thần gì mà chỉ biết kêu gọi yêu thương ngoài môi miệng, còn trong bụng đầy sự độc ác hơn loài rắn độc. Như thế làm sao có an hòa thực sự. Và hành động vùng lên của Doanh Tuấn Giáo được chứng tỏ bằng Hội Công Báo lộ thiên trước cửa Triều đình ngày 8 tháng 6 năm Đinh Mão 1987.

Trong cuộc Hội Công Báo, Bang Phòng Thủ

Chân Lý Thái Bình lên án sự vi phạm trắng trợn thỏa hiệp hòa giải của Triều đình. Họ phản đối Triều đình đã dùng khuyến ngao và Cảnh bị để đàn áp dân chúng một cách dã man. Họ tuyên bố sẽ chiến đấu cho đến cùng dầu phải hy sinh tính mạng và bị bắt bớ giam cầm. Cùng lúc, một quyết định quan trọng được công bố. Đó là việc tạm thời rút lui ra khỏi Hòa Giải Bang của hai thủ lĩnh Chân Lý Thái Bình. Đối với dân chúng của Doanh Tuấn Giáo, Hòa Giải Bang chỉ là một tổ chức bù nhìn nhằm đánh lừa công luận. Tổ chức này hoàn toàn không có thực quyền và trách nhiệm. Mang tiếng cố vấn cho Hoàng đế, nhưng những lời cố vấn được Thạch Đỗ Ma xếp lại một góc, và ông tiếp tục thi hành những gì ông đã định sẵn.

Tục truyền rằng, ngay buổi sáng hôm Hội Công Báo, trong lúc những người của Doanh Tuấn Giáo đang sửa soạn cho buổi hội, hai tên thủ hạ của Lộ Dung lén phéng xâm nhập, mưu toan làm điều bất chánh. Kể từ buổi chiều hôm trước, bọn thủ hạ Lộ Dung được tặng cho danh hiệu mới là bọn “khuyến tặc”. Mặc dầu là người, đi đứng bằng hai chân, bọn này lại có đặc tính của loài khuyến ngao.

Đó là phương pháp đánh hơi tài tình và chỉ điểm người khác nhóm. Tuy nhiên, thỉnh thoảng bọn khuyến tặc quá hung hăng, chỉ điểm hơi.. tầm bậy, là chỉ ngay vào người theo Lộ Dung. Các nghĩa quân đang trấn giữ trước sân Hội Công Báo khi trông thấy bóng dáng hai tên khuyến tặc, vội phi thân lên các ngọn cây gần đấy để quan sát. Hai tên khuyến tặc đại đột cũng nhanh nhẹn không kém. Chúng nhận biết có người đang đuổi theo, liền cầm đầu bỏ chạy. Một tên trong bọn, tuổi đã cao, trong lúc chạy trốn, nhắm mắt nhắm mũi, vấp phải cục đá to dưới chân. Hắn ngã bổ chổng đưa “bốn vó khuyến tặc” lên trời. Về sau quân thám báo Chân Lý Thái Bình có dịp hỏi thì được biết là sau màn đẩy lui nhóm Chân Lý Thái Bình khỏi Đền thờ Lũy Dẫn Bình, Lộ Dung đã tổ chức một bữa tiệc ăn mừng chiến thắng. Trong buổi tiệc, tên khuyến tặc đã ăn uống no say, không chịu đi ngủ sớm, nên sáng hôm sau tay chân run rẩy, vấp phải đá té bổ chổng, mình mẩy bị bầm dập nhiều nơi. Hai cao thủ Doanh Tuấn Giáo từ trên hai ngọn cây cao, vội xử dụng thế “Lưỡng Long Tranh Châu” nhắm vào tên khuyến tặc thứ nhì. Họ vận mười thành công

lực vào hai tay, tung ra một luồng kinh lực từ hai phía nhắm vào địch thủ. Thật sự đây chỉ là hư chiêu, cao thủ Doanh Tuấn Giáo chỉ muốn dọa tên nọ vì trông thấy khuôn mặt hắn đã tái xanh. Hắn vùng lên thật mạnh, phóng như bay chạy về bãi đất trống. Vừa chạy vừa la bai bai: “Bớ làng nước ơi! Cứu tôi với!” Vì tiếng la hét thất thanh của hắn mà Doanh Tuấn Giáo tặng cho tên khuyến tặc cái danh hiệu “Hớt Hải Đầu Đà”.

Chỉ có điều buồn cười nhất là tên khuyến tặc hôm trước hung hăng bao nhiêu thì ngày hôm sau lại bết bát bấy nhiêu. Hắn cố sức la thật to để những người bản xứ trong Triều đình nhào ra tiếp cứu. Nhưng hắn đã lầm. Dân bản xứ khi nhìn thấy hắn, đã lẳng lặng kéo rèm che kín cửa để mặc hắn chạy trốn chết. Ở bất cứ xã hội nào, tổ chức nào, không ai ưa thích bọn chỉ điểm. Những người bản xứ đã thì thầm với nhau khi trông thấy hắn: “Cứu làm gì loại chó săn chỉ điểm. Đồng chủng của nó mà nó còn gọi Cảnh bị để bắt giữ, hưởng chi là mình. Mai đây nếu mình có làm chuyện gì, để gì mà nó bỏ qua. Cho đáng kiếp kẻ chơi đại!”

(còn tiếp)

